

KRAJEM svatého ANTONÍNKA

Cena 20 Kč

ČASOPIS OSTROŽSKA A HORŇÁCKA

ČERVENEC - SRPEN 2010

VELKÁ NAD VELIČKOU • UHERSKÝ OSTROH • BLATNICE POD SVATÝM ANTONÍNEM • HLUK • BLATNÍČKA
• BORŠICE U BLATNICE • OSTROŽSKÁ LHOTA • OSTROŽSKÁ NOVÁ VES • HRUBÁ VRBKA • MALÁ VRBKA •
JAVORNÍK • KUŽELOV • SUCHOV • LIPOV • LOUKA • NOVÁ LHOTA - VÁPENKY

16

Svatá přijímání 2010

Hluk

FOTO: Štěpán Mitáček

Hluk

FOTO: Štěpán Mitáček

Lípov

FOTO: Antonín Vrba

Lipov

FOTO: Antonín Vrba

Uherský Ostroh

FOTO: Antonín Těthal

Kuželov

FOTO: Radek Bartoníček

Ostrožská Lhota

FOTO: Radek Bartoníček

Kuželov

FOTO: Radek Bartoníček

„Prosím vás, pište o nás ještě víc, píšete o nás málo!“

Kolikrát jsem jen slyšel v souvislosti s naším časopisem předcházející větu? Mnohokrát, dokonce bych řekl, že kromě vět o spokojenosti s časopisem je to věta, kterou slyším vůbec nejčastěji. Co na ni říci?

Odpověď je zdánlivě jednoduchá. Náš časopis má pevně daných 48 stránek, na kterých by měly být informace ze všech 16 obcí a měst, které se na vydávání časopisu finančně podílejí. Když si tato dvě čísla vydělíte, zjistíte, že na každé město vycházejí maximálně tři stránky.

A když si vezmete, že časopis má čtyři strany obalu, plus inzerci, plus třeba články z Antonínku, vyjde vám, že můžeme z vaší obce či města napsat příspěvky maximálně na dvě stránky. Pokud někde napíšeme víc, na jiné obce vyjde ještě méně místa. Bohužel - tak to opravdu je.

Nezlobte se kvůli tomu na nás, zůstaňte prosím našemu časopisu věrni a čtěte se zájmem také články, které jsou z jiných míst než jen z toho „vašeho“. Jsme přesvědčeni, že i takové články mají svůj smysl, snažíme se je vždycky vybírat tak, aby vás také potěšily a obohatily.

Stále přitom platí, že jsme sousedským časopisem, to znamená, že všechny články jsou psány z našeho Ostrožska a Horňácka, všechny články se týkají okruhu několika málo kilometrů od místa, kde bydlíte.

Věřte nám také to, že bychom vám rádi přinesli ještě mnohem více informací, například právě z vašeho místa, ale časopis není nafukovací.

Také do tohoto nového čísla časopisu máme „sesbíráno“ téměř dvakrát více článků, než které se do časopisu vejdou. Přetlak příspěvků je obrovský. Vybírat ty, které dáme nyní a které za dva měsíce do dalšího čísla, je práce velmi nevděčná a těžká. Mějte pro ni, prosím, pochopení.

Radek Bartoniček

OSTROŽSKÁ LHOTA

7 - Byli jsme u svěcení nového včelína pana Dominika

HLUK

12, 13 - Navštívili jsme několik hluckých řemesel

BORŠICE U BLATNICE

21 - Sledovali jsme přípravy na krojovanou svatbu

VELKÁ NAD VELIČKOU

32 - Poslouchali jsme lidi, kteří mají strach o bydlení

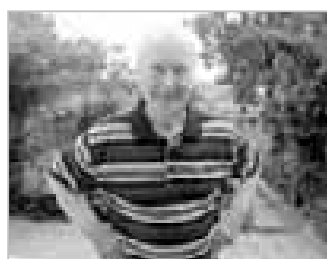
SV. ANTONÍNEK

8, 9 - Šli jsme na hlavní pouť na Antonínku

UHERSKÝ OSTROH

15 - Podívali jsme se do vinných sklepů pod Ostrohem

OSTROŽSKÁ NOVÁ VES

24 - Naslouchali jsme neobyčejnému životu pana Balaštíka

NOVÁ LHOTA - VÁPENKY

42 - Zajímali jsem se o podnikatele pod Javořinou

BLATNICE POD SV. ANTONÍNEM

10 - Povídali jsme si s panem Bachanem, majitelem pekařství

JAVORNÍK, KUŽELOV

20 - Zajímali jsme se o polemiku kolem zpívání v kostelích

LOUKA

25 - Potěšilo nás, jaký vztah je mezi rodiči a školou v Louce

PŘÍLOHA MAS

33 až 46 - Informujeme vás o nových projektech

Krajem svatého Antonínka, regionální periodikum, povoleno Ministerstvem kultury ČR pod č. MK ČR E 18131, vydává Mikroregion Ostrožsko, Uh. Ostroh, PSČ 687 24

Redakce: Radek Bartoniček, www.slovackoDNES.cz, radek.bartonicek@gmail.com, tel.: 602 433 970, Zuzana Skočíková, Stanislav Dufka, Antonín Vrba

Jazyková úprava: Mgr. Zdeňka Pokorná

e-mail: mikroregion@ostrozska.cz, www.ostrozska.cz, cena výtisku 20 Kč.

Design, grafické zpracování: Vladimír Šopík, lvprint@lvprint.cz, 777 750 159

Tisk: LV print, Uherské Hradiště, www.lvprint.cz, tel.: 572 556 225

Foto na titulní straně: Kosec z Malé Vrbky letos v červnu (FOTO: Antonín Vrba)

Uzávěrka pro posílání příspěvků do dalšího čísla: 20. srpna 2010

NEJVĚTŠÍ PŘEHLÍDKA

Ještě nikdy v historii nebyla k vidění tak velká přehlídka mnoha a mnoha lidí z našeho mikroregionu, kteří se věnují pohybu, hudbě či řemeslům jako na prvním ročníku Festivalu řemesel a tradic v Hluku. Zveme vás už na 2. ročník, který bude první červnový víkend.

Poslední červnový víkend 2010 se uskutečnila v areálu městského stadionu v Hluku dvoudenní akce „Festival řemesel a tradic na Ostrožsku“, který spolupořádaly obce ostrožského a myjavského regionu.

Ve dvoudenním netradičním programu se představilo více jak 700 účinkujících z Ostrožska a Myjavy.

Sobotní program byl zaměřen více na folklor a nedělní pro-

gram byl věnován dětem a mládeži, které navštěvují zájmové kroužky, jež jsou vedeny pod příspěvkovými organizacemi obcí a měst myjavského a ostrožského regionu (ZUŠ, DDM, centra volného času, ZŠ).

V rámci doprovodných aktivit se po oba dva dny konal „lidový jarmark řemesel“, kterého se účastnilo více jak 60 uměleckých řemeslníků z Česka i Slovenska.

Děti ze základních škol a DDM

představovaly v řemeslných stáncích své rukodělné výrobky a výtvarné techniky.

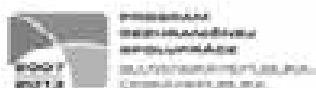
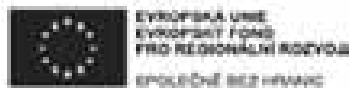
Ve velkém stanu se konala „tvorivá dílna řemesel“, kde se drátkovalo, pletly se proutěné košíky, vyšívaly se kroje, vyráběla se keramika na hrnčířském kruhu, zdobily se perníčky, malovaly se kraslice, vyráběly se krojované boty, vyráběly se okrasné předměty z kovu a dokonce se malovalo i na obličej.

Tato akce byla spolufinancová-

na Evropskou unii v rámci příhraničního projektu s názvem „Živá řemesla a tradice putují přes hranice“.

V rámci projektu bylo pořízeno chybějící technické vybavení pro pořádání venkovních kulturních akcí. Vystupující účinkující a řemeslníci tak o víkendu vyzkoušeli nové mobilní pódium, velkokapacitní stany a řemeslné stánky, které se opravdu osvědčily.

Vznikla nová publikace „Katalog

místních řemeslníků a výrobců z Ostrožska“, která má za cíl oživit a podpořit tradiční řemesla obou spolupracujících regionů. Najdete zde i seznam řemeslníků z myjavského regionu. Katalog můžete získat zdarma

v Informačním centru Přízámčí v Uherském Ostrohu. O vikendu jsme získali první zkušenosti s pořádáním dvou denní kulturní akce s lidovým jarmarkem. Věříme, že tyto zkušenosti uplat-

níme při pořádání druhého ročníku, který se bude konat v příštím roce hned první víkend v červnu. Na závěr zbývá poděkovat všem organizacím, starostům obcí a obětavým lidem, kteří tento

projekt podpořili a pomáhali realizovat.

Jana Bujáková
manažerka projektu
FOTO: Štěpán Mitáček

To počasí, to počasí...

LÉTO NA SLOVÁCKU. Kdo by věřil, co letos předcházelo například tomuto krásnému letnímu obrázku z koupaliště v Hluku?

Víte o někom, kdo si – v tom lepším případě – alespoň nepovzděchl nad letošním počasím? Po zimě s velkými přívaly sněhu přišlo jaro s proudy deště a povodněmi, které vystřídalo slunečné počasí s otevřenými koupališti. Jenže – sluníčka z počátku nebylo nijak moc. Počasí opravdu zlobilo a my na něj takřka jednohlasně nadávali. Přesto – dovoluňte mi počasí pochválit.

Zdá se mně totiž, že jsme hodně ovlivněni médii, pro které je každé počasí špatné. Schválně – zkuste někdy jejich zprávy o počasí poslouchat. Je-li například hezky, oznamují zachmuřeně, že začne pršet. Což automaticky znamená podle médií špatné počasí. A poplašeně hlásí také příchod slunečného počasí, to už varují před tím, abychom si na sluníčko dávali pozor. Prostě, ať je, jak chce, je špatně. Podle médií a tak i mnohých lidí.

Jenže, je opravdu tak zle, máme počasí nemít tak moc rádi? Sa-

mozřejmě, pokud voda teče do domů, je důvod k nadávání i stěžování. Kdykoliv jindy je ale přece možné každé počasí vítat s otevřenou náručí - zvláště v tomto období.

Každé ráno, kdy máme to štěstí probudit se do nového dne, je přece nádherné, bez ohledu na to, jaké je počasí. Ne počasí, tedy dešť, bouřky, sluníčko či přímo hic by měly rozhodovat o tom, jaký budeme mít den. V mnohém o tom rozhodujeme my sami, svým vztahem k životu, k tomu daru, který žádný jiný dar nikdy nemůže překonat.

Možná to bude znít naivně, ale zkusme se co nejčastěji radovat z každého dne, z každého počasí, z každého kontaktu s přírodou.

A teď už musím končit – právě na mém těle přistálo „komando“ komárů.

RB

JARO NA SLOVÁCKU. Než přišlo krásné letní počasí, zasáhly nás přívaly vody, které zatopily například hřbitov v Louce i mnoho sklepů na Ostrožsku a Hornácku. Hasičům v našem regionu patří obrovské poděkování za jejich úsilí a pomoc.

Splněný sen pana Dominika

O jednom setkání a jednom novém včelíně

Jak strašně málo stačí k tomu, aby se život člověka odvíjel zcela jinak, než měl v plánu. Přesně na tuto odvážnou pravdu jsem myslel při povídání s panem Jaroslavem Dominikem z Ostrožské Lhoty. Chybělo tak málo a život pana Dominika a jeho paní by byl zcela jiný než ten, který nyní obohatili o postavení včelína v krásné přírodě Starých hor.

„Bydleli jsme v Napajedlích a v Ostrožské Lhotě jsme se rozhodli prodat dům, ve kterém jsem se narodil. Nejprve se nikdo nehlásil, nakonec se jeden zájemce ozval, měl velmi vážný zájem, ale nakonec nezaplátil,“ přibližuje „hru osudu“ pan Dominik.

Místo prodeje domu a definitivního loučení s rodnou obcí se vydal pan Dominik se svou paní zcela opačnou cestou – do svého rodného domu, do Lhoty, kde začali žít vlastně nový život, spojený s prací v přírodě, lidovou muzikou a tradicemi. Pan Dominik se stal i členem mužského sboru, se kterým ho můžete vidět vystupovat. A jeho paní? Tu můžete vidět vedle něj, například o hodech, kdy spolu tančí v chase ženáčů. „Oběma se nám ve Lhotě velmi líbí a jsme tu opravdu rádi,“ říkal mi pan Dominik a jeho paní tato slova potvrzovala.

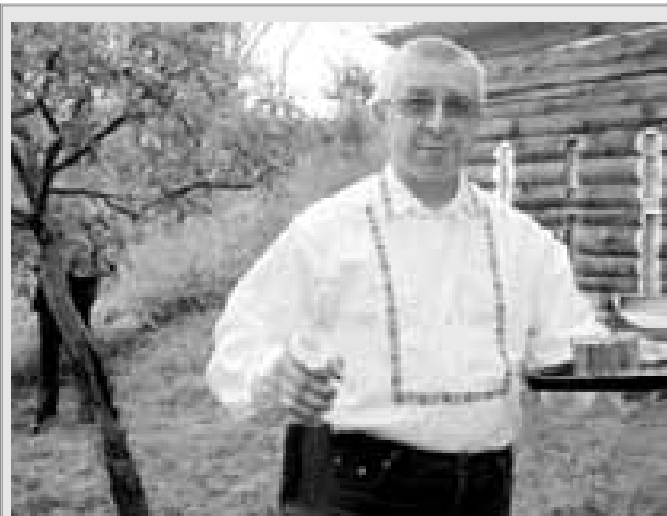
„Kolegové nás v práci lítovali, co budeme chudáci na té dědině dělat. Jeden obchod a nikde nic. To říkají lidé, kteří na vesnici nikdy nebyli. Měří životní spokojenost počtem supermarketů a hospod ve městě. Za pohyb platí peníze ve vydýchané tělocvičně nebo fitku,“ pověděla mně paní Dominiková. „Když jim teď vyprávím své zážitky nebo ukazuju fotky, valí oči. Něco takového vůbec neznají. Supermarkety nás už nezajímají, protože nejlepší klobása je u Kusáků, nejlepší chleba od Bachanů a nejlepší zmrzlina a zákusky od Budařů.“

Nyní se už dostávám k tomu hlavnímu, proč tento článek píši. Tedy k zatím poslednímu počínu Dominiků. Ke včelínu.

„Ani nevím, jak mě to napadlo, jako by to bylo nějaké osvícení,“ začíná vysvětlování pan Dominik. „Řekl jsem si, že si pořídím včelín a včely. Když jsme se ale dívali do rodokmenů, tak nějaký prapraděda z mého rodu byl největším včelařem ve Lhotě. Navíc si člověk musí chystat nějakú zábavu na důchod.“

Já jsem jeho včelín uviděl v den, na který se připravovalo jeho žehnání. Počasí bylo toho dne deštivé, jenže odpoledne déšť ustal, vysvitlo slunce a večer byl vzduch tak příjemný, jak už dlouho ne. Do Starých hor za hřištěm kráčela za tohoto podvečerního počasí skupina chlapů, které čekal po sejítí z cyklostezky prudký kopec malým vinohradem.

Chlapi šli ztěžka, někteří se zastavovali nebo opírali o hůl, ale nakonec přišli až nahoru. Tam, kde pan Dominik postavil včelín a kde už čekal

Pan Dominik. Ve svých 63 letech se rozhodl, že další roky bude věnovat včelám. Za ním můžete vidět část pěkného včelína, který si postavil. Fotka je z vítání mužského sboru.

Ihotský kněz P. Reich. „Tak vám přeju, aby vám ty včeličky přinášely radost a užitek, aby přinášely zdraví a potěchu,“ končil žehnání a povídání P. Reich. „Je tady krásně, příroda, kukačka, byl to dobrý nápad postavit včelín,“ dodal ještě kněz.

Přidali se také chlapi, členové Ihotského mužského sboru. Vašek Hájek přinesl umělou včelu – kmotru, aby s úsměvem mohl panu Dominikovi povědět: „Abys věděl, jak vůbec včela vypadá. Užijte si to ve zdraví,“ dodal už vážnějším hlasem. Pan Dominik totiž v té chvíli ještě ve včelíně žádné včely neměl, letošní jaro totiž včelám nepřálo, a tak si musel počkat na novoveské včely ještě pár dnů. „Já myslím, že si Dominikovi zaslouží potlesk,“ řekl ještě další člen sboru Petr Radoch a všichni jsme upřímně Dominikovým tleskali.

A po něm už následovaly písničky, jedna vedle druhé se táhly z kopců Starých hor nade Lhotu a potom dál, až k Antonínku, snad nikdy nezněly tyto písničky krásněji. A já jen tak seděl, díval se do krajiny a přemýšlel nad tím, jak je dobře, když se lidé vrací do svých rodných domů, k tradicím, setkávání, písničkářům i včelínům. Tedy k tomu všemu, co tady bylo před námi a snad bude také po nás.

Text a foto: Radek Bartoníček

(Na www.slovackoDNES.cz najdete video ze žehnání včelína i zpívání u něho)

... a když se nastěhovaly včely

Bylo už několik dnů po žehnání včelína, ale včelín byl stále ještě bez včel. Až jednoho dne jsem se od pana Dominika dozvěděl, že den „D“ nastává. Přijel pan Nešpor (ano, ten na snímku), vyhlášený znalec a také přítel včel z Ostrožské Nové Vsi, a přivezl včely i několik matek, bez kterých není žádný život – ani ten včelí.

Potom už se oba muži ponořili do svého bádání, neustále sklonění nad úly vytahovali jednotlivé destičky, všechny tím nejpečlivěj-

ším způsobem prohlíželi, pouštěli dým, stále si něco povídali a já se snažil jejich slovům porozumět.

Jenže, byl jsem úplný laik, nedouk, pouhý divák, který ale i tak cítil tam uprostřed mezi poletujícími včelami, že včelí život je nesmírně zajímavý, že včelařina je krásný koníček, který má svůj hluboký smysl bez ohledu na to, v jakém století či v jakých poměrech žijeme.

RB

TEN, KTERÝ KÁZAL – DOMÁCÍ “HOST”

Hlavní pouť na Antonínku letos celeburoval P. Jiří Kupka, který v minulosti sloužil v blízkém Kněždubu.

Hlavním hostem letošní červnové pouti byl vicerektor kněžského semináře v Olomouci P. Jiří Kupka. I když – hostem? P. Kupka je takřka domácí, mnozí lidé si ho pamatují jako kněze z Kněždubu, kde sloužil. A jak jsem se přesvědčil, někteří si ho pamatují v ještě jiné roli. Jako výborného zpěváka, který dokonce vystupoval s dechovou hudbou Blatníčka.

Na hlavní pouť ale přišel jako významný duchovní, který se podílel na výchově mladých kněží. Myslím, že tento muž, který nešetřil úsměvy, zanechal na Sv. Antonínku výborný dojem, působil sympaticky a jeho kázání určitě patřilo k těm nejlepším za poslední léta, jaká jsme tady mohli slyšet.

„Pravá podstata každého člověka, každého z nás, nikdy nebude spočívat v našem zevnějšku. Nikdy. Krása a síla je záležitost vnitřku našeho nitra,“ řekl ve svém kázání, kterému naslouchaly tisíce poutníků. Mluvil také o potřebě odpočinku, o tom, jak horečnatá činnost zachvátila životy nás i církve, vyzýval věřící, aby se za svou víru nestyděli.

„Křesťanské zásady, Desatero, mravní zákon, to není přežitek, není to bota, která nás křesťany hodně tlačí, je to praxe, osvědčená po staletí, kdy naši rodiče, prarodiče, naši předkové na těchto zásadách postavili celý svůj život,“ kázal P. Kupka. *„Jistě, je pravdou, že mnoho věcí v životě nezměníme, ale rozhodně můžeme měnit věci tam, kde se pohybujeme, kde dýcháme, kde jsme.“*

Během mše udělal také zajímavou a netradiční věc. A to ve chvíli, kdy si lidé měli – jak je na mších pravidelným zvykem – podat ruce se svými sousedy. *„Než podáte ruku, podívejte se vašemu sousedovi do očí, uvidíte, že se usmívá,“* nabádal tento kněz, čímž chtěl poutníkům ukázat, jak blízko k sobě jako lidé můžeme mít.

Počasi, které v oněch dnech nebylo nejlepší a přinášelo déšť a bouřky, přineslo v den pouti dvě dobré zprávy. Ta první se týkala počasí, v neděli totiž přišlo vzácné sluníčko, které jsme tak vnímali víc než jindy. Navíc předcházející bouřka přerušila dodávku proudu na Antonínek, a kolotočáři tak nemohli celé dopoledne rušit poutníky – kéž by bouřka přinášela při každé pouti takový dobrý počin. **RB**

ZAČÍNAL PŘED DESÍTKAMI LET

Dvoustránku z Antonínku tentokrát nezačínáme na Antonínku, ale pod Antonínkem. Rád bych vám ukázal člověka, jenž patří k velké skupině lidí, kteří svou nenápadnou a dobrovolnou prací přispívají ke kráse Antonínku i jeho okolí. Patří jim za to obrovský dík, i když je často ani nevidíme a „jenom“ se těšíme z práce, kterou po sobě zanechávají. K takovým lidem určitě patří také pětadesátiletý pan Petr Bubeník z Uherského Ostrohu.

Uviděl jsem ho za Uherským Ostrohem, směrem na Blatnici, kolem něj jezdilo velkou rychlostí každou chvíli nějaké auto, on ale stál u silnice na žebříku, který si jistil uvázaným řemenem a upravoval kapličku. Zastavil jsem se u něj, bylo to naproti farmě zemědělského družstva Ostrožsko a začal si s ním povídat.

Dozvěděl jsem se, že pan Bubeník se „dostal“ ke kapličce náhodou. V družstvu dělal ve stavební skupině a jeden z členů lidové strany ho požádal, jestli by kapličku neolíčil – pan Bubeník jeho prosbě vyhověl. To už bylo ale před desítkami let, hned poté, co se vrátil z vojny. A od té doby, rok co rok, vždy v týden před hlavní antonínkovou poutí, kapličku dává do pořádku. Nejdříve ji vyčistí od špíny, opraví všecko, co je třeba opravit, a nakonec ji pěkně na bílo nalíčí. V minulosti mu pomáhali i lidé z družstva, jenže ti, kteří pomáhali, už zemřeli.

Pan Bubeník dělá svou práci i navzdory tomu, že se setkává s vandalstvím. Dříve totiž byly v kapličce velké sádrové sochy Cyrila i Metoděje. Jednoho dne ale někdo utrl Cyrilovi hlavu. Pan Bubeník ji slepil. Když ale přišel později, už tam socha Cyrila nebyla vůbec. A nebyla tam už ani socha Metoděje. Někdo je ukradl nebo zničil.

Petr Bubeník ale dál chodí ke kapličce, ke svému rodišti má silný vztah, vždyť od dětství chodí také na každou pouť. A určitě bude dál kapličku ošetřovat. *„Budu sem chodit, dokud budu moct,“* prohlašuje. Kdo bude udržovat kapličku po jeho smrti, neví. Třeba zná odpověď někdo ochotný, kdo čte tento časopis.

RB

Pan Bubeník při letošní úpravě kapličky.

TI, KTEŘÍ PŘIŠLI V KROJÍCH

Mezi hrstkou těch, kteří přišli na Antonínek v kroji, byli také ti, které vidíte na těchto třech fotkách.

„Tetička“ v krásném kroji na fotce vlevo se jmenuje Matylda Mikovičová a je z obce Bašovce u Piešťan. Když jsem se jí ptal na věk, rozesmála se. „Veru moc,“ odpověděla a nakonec věk prozradila – 78 let. Povídání s ní bylo velmi příjemné, mimo jiné mi řekla také toto:

„Dva roky sme tuto neboli, pretože boli u nás primície kňaza. My vieme o Antonínku od malička, chodil sem autobus z Piešťan. Babičky, čo v ňom jezdily, už pomrely, ale nám takovú tradíciu ešte zanechali.“ Pani Mikovičová ještě s dalšími lidmi z Bašovce obdivovala, jak se Antonínek za poslední dobu změnil. „Toto vybudované za dva roky?! Až sme oči vygúľili. Ó, veľmi sa nám to páči. Aj na rok príjedeme. Keď dožijeme,“ loučila se a už poněkolkáté se rozesmála. Slováci dokážú byť opravdu pořádné bezprostřední. A slovenština? Nádherný jazyk.

Ještě bych se měl zmínit o třech mužích na spodní fotce. Asi je podle krojů poznáte, jsou z Vlčnova. „My jsme sem došli v krojích v duchu tradic Joži Uprky. Bohužel, tradice i kroje upadají, je to smutné. Ale je to tak,“ řekl mi jeden z nich, ten vlevo na fotce.

A ještě k mladíkovi na malé fotce, musel jsem se s ním zastavit, protože vidět mladého kluka v kroji na Antonínku je dnes už opravdu skoro zázrak. „Mě vcelku baví chodit v kroji, já kroj považuji za výraz díků. Díky k Bohu,“ sdělil mi patnáctiletý Jenda Kubiš z Hroznové Lhoty. A ještě dodal, že věřící mládež z Hroznové Lhoty chtěla jít na Antonínek pěšky, ale jejich úmysl pokazil déšť. Kroj mimochodem šla Jendova babička. Jinak její vnuk hraje fotbal a florbál, věnuje se rovněž myslivosti.

RB

OCENĚNÝ PAN MALUŠEK Z OSTROŽSKÉ LHOTY

Pan Malušek právě přebírá Bílou růži P. Šuránka od vice-rektora kněžského semináře v Olomouci P. Jiřího Kupky. Za ním je ještě vidět předsedkyni Matice svatoantonínské paní Marii Špirudovou, která panu Maluškově rovněž gratulovala.

FOTO: Filip Fojtík

Dlouhá řada osobností kolem Sv. Antonínka nebude nikdy zapomenuta, protože svou bohulibou prací přispívali ke slávě tohoto místa. K těmto osobnostem přibyly po letošní hlavní antonínkové mši další dvě, které Matice svatoantonínská ocenila Bílou růží P. Šuránka.

První osobností byla paní Zdeňka Jiráčková z Blatničky, která už bohužel zemřela, ale svou obětavou prací pro poutní místo zůstává nadále v naší - o paní Jiráčkové napíšeme více v dalším čísle našeho časopisu.

Druhou oceněnou osobností byl Ing. Antonín Malušek, rodák z Ostrožské Lhoty, který žil mnoho let v Brně, ale do své rodné obce se v důchodu vrátil. Pana Maluška znám osobně a vím, že existuje jen velmi málo lidí s tak silnou láskou k víře, Antonínku a P. Šuránkovi jakou má právě on.

Jak při předávání ocenění připomněl blatnický kněz. P. Zdeněk Stodůlka, Antonín Malušek byl jedním z hlavních organizátorů symposia Život a dílo P. Šuránka, podílel se na vydávání sborníků a přednášek z tohoto symposia, organizoval Dny P. Šuránka a shromáždil také materiály, z nichž sestavil výstavu o P. Šuránkovi.

Zmínku si určitě zaslouží také manželka pana Maluška, která je pro svého manžela obrovskou oporou. A s úsměvem bych mohl dodat, že stejně jako její muž je také ona velkým fotbalovým fanouškem. Za redakci našeho časopisu bych rád oběma popřál všechno dobré, pan Malušek navíc v těchto dnech oslavil 80. narozeniny. Pane Malušku, díky za vše a hodně zdraví do dalších let.

RB

„Nebál sem sa“

Příběh pekařské rodiny Bachanů z Blatnice pod Sv. Antonínkem

Tento člověk že má pod sebou přes sto zaměstnanců, deset prodejen a pekárnu? To byla má první otázka, nad kterou jsem přemýšlel chvíli poté, co jsem se pozdravil s Antonínem Bachanem, majitelem stejnojmenného Pekařství v Blatnici pod Sv. Antonínkem. Byl jsem překvapený, protože v minulých dnech jsem navštívil řadu živnostníků a řemeslníků a viděl jsem, jak bojují s každodenním stresem a spěchem. Tady v Blatnici to bylo najednou jinak. Prostě – dost velký klid a takřka rodinná idylka.

Antonín Bachan se svými dcerami - Markétou (vlevo) a Nad'ou.

Antonín Bachan usazený do kožené sedačky ve své kanceláři, sedmadvacetiletá dcera Markéta pracující ve stejné kanceláři na počítači a o rok mladší sestra Nad'a, která si odskočila za sestrou z pekárny na kávu. A nakonec jsem potkal i paní Bachanovou, která v kočárku vozila půlročního vnuka. Úsměvy, pohoda. Jako by Antonín Bachan se svou rodinou vybudoval po téměř 20 letech to, o čem snil.

„Věřím, že dnes je firma na velmi dobré úrovni. Když budeme dodržovat kvalitu výrobků, budeme se snažit, aby pečivo bylo co nejčerstvější a půjdeme s technickým vybavením pořád dopředu, tak bysme sa neměli na trhu ztratit,“ říká optimisticky a dodává ještě jednu větu: „A když děvčata o to budou mět zájem.“

DVACET TATROVEK HLÍNY

Příběh tohoto muže a jeho paní bychom mohli začít psát rokem 1980, kdy mu bylo 22 let, právě

se oženil, měl vystudovanou strojní průmyslovku a dělal mistra na těžirné trubek ve veselských železárnách. Nastěhoval se k rodičům své novomanželky a společně se dali do práce, která téměř neměla konce, celý domek opravili a pod zemí vybudovali dlouhý sklep s posezením i lisovnou hroznů.

„Od roku 1980 stály před naším barákem vždy kolečka a míchačka, pořád jsme něco dělali, než jsme vybudovali 24 metrů dlouhý sklep, vyvezli jsme dvacet tatrovek hlíny. Stále jsme pracovali, manželka je totiž velmi pracovitá.“ Stejně jako mnozí další Blatničané dělali Bachanovi jednu část dne v zaměstnání a druhou část kolem vinohradu a domu. Železárnou vyměnil pan Bachan v roce 1983 za blatnické družstvo, nejdříve pracoval u stáčecí linky na pivo a víno, poté dělal mistra u lahvací linky na vinný střík. Až přišel rok 1990 a s ním velká možnost podnikání.

Antonín Bachan povídá o tom, jak už před rokem 1989 prošly jeho sklepem zájezdy zájemců o ví-

no, bylo jich tolik, že si mohl dát i podmínku, kolik každý z nich musí nakoupit víno. Po návštěvě potravinářského veletrhu Salima se ale rozhodl vsadit místo vína na pekárnu a pečivo.

„Ty začátky byly hrozné. Hodně sme shodili na váze, kdo nás viděl, říkal, jestli vůbec žijeme. Byl to úplně jiný styl života.“ Antonín Bachan vzpomíná například na to, jak doma pekli každou neděli odpoledne sladké pečivo i se svými dcerami, kdy jedna chodila do druhé třídy a druhá do třetí třídy. „Pomáhaly manželce, stály u stolu na bedýnkách, aby na stůl dostaly, ale byly strašně šikovné, například při balení šátečků jim ruky jenom hrály, byla paráda je sledovat. A tak v tom vyrůstaly řadu roků,“ povídá a jeho dcery, už velké, ho poslouchají a smějí se.

Start: 25. října 1991

Start firmy by bylo možné zaznamenávat od 25. října 1991, tehdy upekli u Bachanů doma první chleba. „Vyrobili sme chleba, ale

co včil? Na Roháči tady v Blatnici byly potraviny družstva, pracoval v nich náš kamarád Ladislav Teřhal, a tak jsme si řekli, že zkusíme u něho chleba prodát. Tak sme začali,“ pokračuje ve vzpomínání. V té době se ulicí, ve které Bachanovi bydleli, každý den táhla lákavá vůně pečiva a hned bylo jasné, že pečivo z blízké pekárny je něčím, co lidé žádají. Zvlášť, když do té doby se museli spokojit s pečivem až z daleké hodonínské Dety.

„V roce 1996 jsme si řekli, že buď toho necháme, nebo něco postavíme, v baráku už sme být nemohli, nedalo sa v něm ani pohnout. A tak sem po velkých problémech získal od obce pozemek a postavil pekárnu i obchod, který v té době patřil k nejmodernějším v dalekém okolí.“

Když Antonín Bachan mluví o své firmě, vzpomene také některé blízké spolupracovníky z Blatnice. Především svou pravou ruku, paní Danu Křápkovou, která je vedoucí výroby. „Má na starosti práci s lidmi, což je nejtěžší. Sta-

rá se také o celý chod pekárny, zajišťuje suroviny. Kromě ní bych rád takto veřejně poděkoval také jejímu manželovi Stanislavu Křápkovi, který ve volném čase zajišťuje perfektně servis strojů a údržbu budovy," pokračuje pan Bachan a ještě doplňuje jedno jméno, elektrikáře Petra Krista, který dbá o to, aby stroje a zařízení jely bez problémů.

PROČ TAKOVÝ ÚSPĚCH?

Celou dobu povídání s Antonínem Bachanem přemýšlím nad tím, v čem tkví podstata jeho úspěchů. Proč se mu podařilo vybudovat takovou firmu, která má dvě prodejny i ve Zlíně, z nichž jedna je na nejlukrativnějším místě v obchodním centru Zlaté jablko? Osobně tipuji - kromě velké pomoci rodiny a štěstí na spolupracovníky - jeho evidentní sebevědomí, vytrvalost a také odvahu. „Hlavní bylo asi to, že sem sa podnikání nebál, nebál sem sa investovat peníze. A strašně mně pomohla manželka, byla zapříhlá ve výrobě, já jsem rozvázel pečivo.“ Rodinnému podnikání podřídili

Bachanovi také studium dětí, syn se vyučil pekařem, obě dcery vystudovaly potravinářskou průmyslovku, Markéta navíc získala titul inženýrky na Vysoké škole chemicko-technologické v Praze se zaměřením na pekařství.

Všechny tři děti pracují v pekárně, Markéta má na starosti prodejny, Naďa kvalitu výroby a zavádění nových výrobků a syn Tomáš dělá mistra na lince na výrobu sladkého pečiva. Paní Bachanová nakupuje do prodejen zboží a má přehled o tržbách v prodejnách.

A pan Bachan? Mohl bych napsat, že ten už jen hraje tenis, od 14 let vyhrává s blatnickou dechovou hudbou a tak nějak na vše dohlíží. „Jste ještě vůbec potřeba?“ ptám se ho poněkud provokativně.

„U mě sú nejcennější zkušenosti, ty eště holky nemajú, například jednání s dodavatelama je tvrdé, holky by nevybojovaly žádné ceny. Provoz je rozdělený tak, že každý má své povinnosti. Já jsem ale ve firmě každý den, protože stále je co řešit.“ tvrdí. Bavíme se o řadě dalších věcí,

A toto je paní Bachanová, zrovna vozila v kočárku vnuka.

třeba o tom, jak chodí neustále obchodníci, kteří nabízejí potravinové náhražky do potravin, a on je vytrvale odmítá.

Tady by mohlo toto psaní končit, ale pochopitelně využívám i možnost popovídat si s dcerami – to když se jejich otec vzdálí. Je evidentní, že svého otce uznávají a velmi si váží toho, co jejich rodiče vytvořili. „Ze začátku jsme záviděly děčkám, že ony si hrály a my pracovaly, ale teď vidíme, že všechno to mělo smysl,“ říká Markéta. Naďa přikyvuje a s úsměvem do-

dává: „Tatka je hrozně podnikavý, velice rád něco staví. Jak něco týden nestaví, tak je z toho nemocný. Když nestaví barák, tak aspoň psom budu.“

Když se nakonec s Bachanovými loučím, pan Bachan dává své dceři nepřímo za pravdu. „Už pracuju na novém projektu, jak firmu dál rozvíjet,“ pronese tajemně. Ptám se na podrobnosti, ale marně. Víc prozradit nechce. Zatím.

Text a foto: Radek Bartoniček

Nerad bych zapomněl ještě na syna Bachanů, Tomáše, který dělá v pekárně mistra linky na výrobu sladkého pečiva.

„Pravá ruka“ pana Bachana, paní Dana Křápková, do Blatnice se přivdala před 27 lety z Horních Bojanovic. Patří mezi ten vzácný typ lidí, kteří dělají svou práci rádi, poctivě a víc než by museli. „Já pekárnu žiju,“ povídala mně a já to během jejího vyprávění poznal, i kdyby tuto větu neřekla. Do pekárny přišla před dvanácti lety a od té doby je tady prakticky každý den - bydlí jen kousek od ní. „Přicházím před půl šestou ráno a odcházím kolem půl čtvrté, na telefonu jsem dvacet čtyři hodin denně,“ říká. Na starosti má toho hodně, mimo jiné objednáva a přebírá veškeré suroviny a bdí také nad službami zaměstnanců. Při takřka nepřetržitém provozu a téměř padesáti lidech v pekárně to není sranda. A to jsem vůbec nemluvil o jejím muži, který má k pekárně podobný vztah jako ona a po zaměstnání se stará, aby stroje jely jako hodinky.

Setkání s Hlučany

Navštívili jsme ševce, krejčího i kováře

Na začátku byl seznam, který mi nabídl Mikroregion Ostrožsko. Na seznamu bylo několik jmen z našeho regionu, které jsem měl možnost v případě zájmu navštívit a napsat o nich krátké profilové články do katalogu řemesel. Profily jsem nakonec napsal, ale mnoho informací mi zůstalo v bloku. Rád bych vás proto s pomocí fotek seznámil s jednotlivými řemeslníky tak, jak jsem je vnímal při své návštěvě. Osobně, pocitově, což by se do katalogu moc nehodilo. Myslím, že náš časopis je pro toto právě místo.

Petr Hejda

PETR A ZLATUŠE HEJDOVI

O Petru Hejdovi jsem do doby návštěvy téměř nevěděl, vůbec jsem netušil, že výroba krojových bot, která takřka vymizela, existuje právě v Hluku – o to více jsem byl zvědavý na návštěvu u něj.

Nejdříve jsem uviděl velký dům s krásnou zahradou a bazénem. Moje předsudky se ozvaly. Tady, že by pracoval vyhlášený řemeslník? Jenže stačilo vejít ze zahrady do dílny a uviděl jsem zcela jiný obrázek – pana Hejdu skloněného nad krojovými botami, evidentně spěchajícího. Boty během celého našeho rozhovoru neodložil.

„Máme moc zakázek a termíny odevzdání se blíží,“ vysvětloval a dál boty upravoval. Zastavil se jen v jedné chvíli, to když si protahoval ruce, jak mi řekl, ruce ho bolí hodně často, ozývají se i v noci. Bylo mi jasné, že bazén, který je na zahradě, není zrovna jeho spo-

lečníkem - byl v něm prý jednou. Zmínit bych se měl určitě také o jeho paní Zlatuši, ona byla vlastně „viníkem“ toho, že před dvěma lety začali společně dělat krojové boty. Začali přemýšlet nad tím, jak takové boty dělat, navštívili jednou ševce, který je dělal, seznámili se s dostupnou literaturou a pustili se do práce.

Paní dělá vrchní část bot (často také hodně náročnou), její muž dolní část. Kromě toho umí také spousta krásných opasek a jako vyučený švec samozřejmě opraví mnohé boty.

Když jsem odcházel, pan Hejda dál pracoval, sympaticky se usmíval, ale – snad to tady můžu napsat – bylo vidět, že práce mu dává zabrat. Vůbec jsem se nedivil, že ve volných chvílích chodí rád na ryby. Ale nemyslete si že někde na štěrk, kde je mnoho jiných rybářů,

naopak, vybírá si místa, kde je jich co nejmíň. Kvůli klidu.

JOSEF MÍŠEK

Z návštěvy u krejčovského mistra Josefe Míška jsem měl trochu obavy. Když jsem ho viděl na některých televizních záběrech či fotkách, přišel mi vždycky příliš vážný a soustředěný, obával jsem se, že na mě nebude mít žádný čas. Ale – mýlil jsem. Pan Míšek měl sice hodně práce, ale povídal dlouho a zajímavě.

Kdybych vám měl přiblížit prostředí, ve kterém pracuje, použil bych nejdříve slovo klid. Pan Míšek se potřebuje na šití soustředit, stačí chvilka nepozornosti a už musí volit místo šití párání. Ve vedlejší místnosti bývá jeho paní, věnuje se domácím pracím, vaří, když si povídáme, přijde si nás poslechnout. Řekl bych – manželská pohoda,

dcery už vchovaly a teď jsou v domku, do kterého se nastěhovaly z Uherského Hradiště po roce 1990, sami.

Pan Míšek je krejčím celý život, v posledních letech šije sám doma mužské kroje a má práce nad hlavu, některé zakázky odříkává, chce mít vždy jistotu, že termín stihne. Když jsme si povídali, přišla řeč také na jeho vnuky a jeho velké přání. „Tady mám zástěru, kterou jsem si nechal vyšít,“ říkal a ukazoval mi pečlivě zabalenou zástěru s krásným ručním vyšíváním z Horňácka.

Pan Míšek si ji schovává na příští rok, to budou v Hluku Dolňácké slavnosti s nádherným průvodem krojovaných Hlučanů. A pan Míšek se moc těší, že se v průvodu projde i se svými vnoučaty – to se ví, že budou všichni v krojích. „Myslím, že to bude naposledy v životě, co obleču kroj,“ pověděl mně a já najednou nevěděl, co odpovědět.

Josef Míšek

JARMILA RYŠKOVÁ

Paní Jarmilu Ryškovou potkávám v Hluku poměrně často, ale teprve při delším povídání s ní jsem pochopil, jak málo toho o ní vím. Naše povídání bylo dlouhé, a tak je obtížné z něj něco vybrat pro tento článkuček.

Hodně vzpomínám například na její povídání o cukrárně, s výjimkou starší generace asi málokdo ví, že paní Ryšková je z cukrářské rodiny a sama je také výbornou cukrářkou.

Její rodiče dokonce měli v Hluku cukrárnu, kterou jim stát nelibostně zabavil. Ano, patřili k řadě živnostníků či sedláků, kterým bylo v Hluku těžce ublíženo. Mimochodem, celá tato kapitola hluckých dějin čeká teprve na podrobné zpracování a pravdivé sepsání.

Za paní Ryškovou jsem šel ale především proto, že je jedna z největších odbornic na kroje v regionu, sama umí kroje šít a stejně jako pan Mišek dlouho pracovala v družstvu umělecké výroby Slovač v Uherském Hradišti.

Samozřejmě s odchodem ze Slovače se šitím neskočila, často u šicího stroje sedí. I v době mé návštěvy měla na stole rozdělané kroje a několik dnů před mou návštěvou některé hotové části krojů odevzdala svým zákazníkům.

MAREK HRDINA – MILAN KOSORIN

Po návštěvě švece a krejčích mě čekalo u dvojice čtyřicátníků Marka Hrdiny a Milana Kosorina zcela jiné prostředí. Vešel jsem do zahrady rodinného domku kousek od sportovní haly, nejdříve prošel dílničku se soustruhem a frézou, potom prošel zahrádkou s krásným výhledem na hlucký kostel a vešel jsem do další dílničky, kde nechyběla pravá kovářská výheň. Byl jsem na místě - u kováře.

Aby bylo jasno, kovářem je jen jeden, Marek Hrdina, Milan Kosorin je zámečnický opravář. Potkali se před sedmnácti lety, když Marek potřeboval v práci pomoc a už spolu zůstali. „Šlo nám to spolu, a tak jsme se dostali až k živnosti,“ podotkl Marek Hrdina.

Marek Hrdina (vpravo) a Milan Kosorin

Oba na mě působí trochu „zakřiknutým“ dojmem, ale zdání klame, o nějakou publicitu moc nestojí ani na ni nejsou zvyklí. Humor jim ovšem nechybí. Když se bavíme o Zemědělských stavbách v Uherském Hradišti, kde dřív Milan Kosorin pracoval, uslyším od něj: „*Během roku a půl podnik rozkradli. Tam všecko zmizelo, včetně zaměstnanců. Teď je z toho Lidl, dřív v těch místech sedělo třikrát víc úředníků než dělníků.*“

Zdálo se mi, že oba dva mají v

kovárně, kde tvoří pěkné věci se spoustou zajímavých detailů, svůj svět a nic jim ke štěstí nechybí. Hodně jsme si povídali o jejich začátcích, to se vždycky tak nějak hořce usmáli a bylo vidět, že jsou rádi, že začátky mají dávno pryč. Postupně se chytli, mimo jiné získali několik velmi dobrých zakázek v Praze a dnes už mají zavedenou značku se spoustou kontaktů. V Hluku se cítí výborně, opakovaně si pochvalovali místní život i to, že za prací nikde nemusí.

Když jsem odcházel, moc se mně nechtělo, svět skutečné chlapecké práce bez ženských, v příjemném prostředí domku kousek od rušné hlavní silnice, má něco do sebe. Navíc tato kovárna má svou historii. V minulosti tady po příchodu ze zaměstnání dělal léta zámečnickou práci otec Marka Hrdiny. Řekl bych, že se tady od té doby skoro nic nezměnilo. Jen ten čas se posunul.

Text a foto: Radek Bartoníček

Jarmila Ryšková

Jiný život v jiné zemi

Povídali jsme si s Lidkou Poláškovou, která si ve Lhotě brala manžela z Nového Zélandu

Na začátku byly zvony. Lhotské zvony. V sobotním dopoledni zvonily mocně a dlouho, a já jsem se z „vesnických šeptand“ dozvěděla, že bijí proto, protože za chvíli bude mít přece svatbu nejmladší dcera Polášků. Liduška. Ta, co si bere „toho cizince“.

Vzal jsem tedy foťák a utíkal ke kostelu, před kterým jsem uviděl svatebčany a uslyšel několik světových jazyků.

Obřad už začínal, z chóru zněl zpěv místní scholy a nevěsta s ženichem vcházeli do kostela uprostřed dlouhého špalíru příbuzných a známých, kteří přijeli z Nového Zélandu, Austrálie, Kolumbie, USA, Velké Británie, Skotska i Německa.

„Dnešní mše bude několikajazyčná,“ vítal všechny s úsměvem kněz, který během mše mluvil česky, německy i anglicky. Řeč ale nebyla tolik důležitá, mně se zdálo, že nejdůležitější je atmosféra, a ta byla krásná od první chvíle, kdy se z chóru snášel dolů zpěv lhotské scholy, a já viděl, jak všichni ti Američané, Australané, Britové nebo Němci otáčejí hlavy a s překvapením i potěšením vnímají hlasy, hudbu i atmosféru.

„Po svatbě za námi chodili známí a příbuzní a říkali nám, že tak krásnou svatbu ještě nezažili,“ povídala mi Lidka, když jsem s ní a jejím manželem lanem seděl o dva dny později v lhotské cukrárně. „Všichni nám děkovali a říkali, že to byl nádherný servis. Oni si možná mysleli, že jsme si to všechno zaplatili, že to není něco přirozeného,“ pokračovala Lidka a podobně mluvil také její muž. „Lidé, kteří přijeli zdaleka, tady byli několik dnů a byli z mnohého nadšeni. Pro nás bylo důležité jim všechno ukázat, neměli představu, co tady máme. Chtěl jsem, aby moje rodina, známí i kamarádi toho viděli co nejvíce. Nepředstavovali si, že je tady velmi hezká krajina a lidé tak dobrosrdeční. Nejvíce byli překvapeni z toho, jak silná je tady kultura.“

Odchod na zkušenou do Německa, seznámení s manželem v Londýně

Lidku si pamatuji od malička, léta jsem ji ale neviděl a ani nevím, jak se ze Lhoty dostala za hranice. „Po střední zdravotnické škole jsem absolvovala na Ostravské univerzitě Fakultu zdravotnických studií, po které jsem se rozhodla odjet do Německa jako „óper“. V Německu jsem zjistila, že bych si mohla dě-

Lidka Polášková se svým manželem lanem při letošním církevním sňatku v Ostrožské Lhotě v kostele sv. Jakuba.

lat uznávací praktikum jako zdravotní sestra,“ vrací se do minulosti.

V té době, před šesti lety, potkala při svém prvním letu z Německa do Anglie, kde žije její bratr, právě svého manžela. Potkali se náhodně v letadle a později ještě na letišti v Londýně, vznikl vztah, který loni stvrdili civilním sňatkem a letos církevním. Její muž se narodil v Anglii, řadu let žil na Novém Zélandě, vystudoval prestižní univerzitu v Oxfordu a dnes pracuje jako letecký inženýr pro firmu Siemens v Bavorsku, kde také manželé žijí ve městě Regensburg. Hodně ale cestující, navštívili mnoho zemí - Lidka ovšem poměrně často jezdí také domů, do Lhoty.

Zajímá mě, jaké to je, žít za hranicemi v jiném kulturním prostředí a vracet se domů, na Slovácko. Jak vidí svůj rodný kraj s odstupem? „Procestovala jsem už řadu zemí, ale tady u nás na Slovácku je to opravdu jiné, jsme takoví zvláštní. V dobrém slova smyslu,“ říká a jako příklad dává vztah k muzice a krojům. „Na svatbě nám hrála cimbálová muzika, mladí kluci. Bylo na nich vidět, jak moc rádi hrají, s klidem by hráli i do rána. A podobné je to s kroji, máme k nim hluboký vztah, protože často je máme po našich babičkách nebo

prababičkách. Například v Bavorsku mají také kroje, ale je to spíš taková móda, klasické bavorské nohavice si můžete koupit skoro v každém obchodě, je to něco jiného než u nás,“ vysvětluje Lidka.

A pokud jde o víru? „Jsem věřící člověk, ale v Bavorsku jsem se občas setkávala s úsměvy některých lidí, kteří měli pocit, že moje víra ze Slovácka je taková dobrácká, že ještě nejsme zasaženi některými problémy církve, které existují v Německu i jinde, například problém kněží, kteří mají děti.“

Samozřejmě přišla řeč také na to, co kupříkladu lana na nás, lidech ze Slovácka, překvapuje nebo zaráží. Dozvěděl jsem se, že je těžké s námi navázat kontakt, ostýcháme se mluvit, i když bychom to dokázali, zůstáváme spíš u pohledů a mlčení.

Čas besedování s manželi utíkal, Lidku čekala cesta do Regensburgu, do práce, do nemocnice U Milosrdných bratří, kde pracuje jako zdravotní sestra a je tam šťastná. Popřál jsem jí všechno dobré - aby stále nacházela cestu domů, ať už bude žít v Německu, nebo Novém Zélandu, kam to táhne jejího manžela.

Text a foto: Radek Bartoníček

Ojedinělé ostrožské podzemí

Sklepy pod Uh. Ostrohem koupili Blatničané, kteří v nich otevřeli club Cézar

Když vejdete dovnitř, nevěřím, že nebudete žasnout nad tím, co uvidíte. Bývalé Lichtenštejnské sklepy pod Uherským Ostrohem jsou zatím nepříliš známým unikátem, který je pozoruhodný svým stařím i rozměry. Jejich nejnovějšími majiteli jsou bratři Křivákové, kteří v nejstarší části, v kamenném sklepě, vytvořili diskotekový club Cézar. Nyní si můžete přečíst jak o tomto klubu, tak především o historii sklepů i dalších plánech bratrů.

Spolumajitel sklepů pod Uherským Ostrohem Jaroslav Křivák v té části sklepů, kde je celá řada velkých dřevěných vinných sudů.

Ještě před několika málo lety tady dole pod Uherským Ostrohem pulsoval život, tady, v dlouhých chodbách starých sklepů lidé připravovali miliony litrů vína. Ale život nepulsoval jenom tady, pulsoval také na ostrožském náměstí s mnoha obchůdky, stejně jako v nedalekém pivovaru a v dalších ostrožských podnicích, které už dnes stejně jako pivovar neexistují. A neexistují ani obrovské vinařské závody se sídlem v Mikulově, kterým sklepy patřily.

Život venku nad zemí i pod zemí se tady v Uherském Ostrohu jako by zpomalil, s Jaroslavem Křivákem z Blatnice pod Sv. Antonínkem jsme ve sklepích sami a mě zajímá, jak lze takové rozsáhlé a unikátní prostory získat. „Znal jsem tyto sklepy velmi dobře, protože jsem tady dělal sklepmistra od osmdesátých let až do roku 1994, kdy mně bylo jasné, že výroba vína tady skončí, dovoz hroznů z Moldávie, které se sem vozily, ustal, a družstva, která si u nás nechávala hrozny zpracovávat, to začala dělat sama. Když jsem se ale později dozvěděl, že jsou sklepy na prodej, počkali jsme si s bráchou, který má firmu Unis-Jakos, až bude cena co nejnižší a pak je v roce 2002

od tehdejších majitelů koupili,“ odpověděl mi Jaroslav Křivák. Cenu jsem se ale nedozvěděl, pochopil jsem jen to, že si na koupi půjčili peníze, které už splatili.

K předcházejícím slovům pana Křiváka by ale bylo dobré přidat stovky dalších, představte si člověka, který je vinařem celý dosavadní život. O vínu dokáže povídat dlouho, stejně jako o dění ve sklepech, v době, kdy tady dělal ony miliony litrů vína - ani se nechce věřit, že už je to minulost.

Procházíme sklepy, nejvíc za pozornost stojí určitě kamenný sklep, možná až z 15. století, ve kterém je club Cézar, vyhlášená diskotéka v širokém okolí. „Na nápad udělat slušnou diskotéku nás přivedly dcery bratra, říkaly, že něco takového v našem regionu chybí. Dali jsme na ně a nelitujeme toho. Než jsme ale dnešní prostory připravili, vyvezli jsme například 150 tun kovového odpadu, který tady byl,“ říká Jaroslav Křivák a několikrát opakuje, že jim velmi záleží na úrovni diskotéky. „Nestrpěl bych, aby se tady opijela děvka, nemluvě o drogách. Vstup je proto od osmnácti let, je to podnik pro slušné hosty, kteří se chtějí pobavit a odpočinout si.“

Teprve ale až Jaroslav Křivák otevře plechové

dveře za diskotékou, začínám chápat, jak rozsáhlé sklepy pod Ostrohem jsou. Přecházíme totiž do další části sklepů, pak ještě do další a ještě další. Někde jsou řady velkých vinných sudů, jinde mnoho cihel ze zbouraných hradištských kasáren, vidím i obrovité cisterny na víno - prostě unikátní místo! Co s ním?

„Rád bych, aby se to tady za mého života zbudovalo, uvažujeme například o vinné bance i vinotéce, chceme, aby prostory využívali vinaři z našeho regionu,“ tvrdí pan Křivák, ale říká to až možná příliš klidným hlasem, nezdá se, že by to bylo něco, čemu by chtěl zasvětit svůj život. „Bude hodně záležet na mladých. Já často myslím na slova svého otce, který říkával, že by si člověk měl v životě spíš práce ubírat než přibírat.“

Docela jsem Jaroslavu Křivákovi jeho slova věřil, zejména když jsem od něj slyšel, kolik má zálib, třeba paragliding. Není asi opravdu kam spěchat, čas je relativní a život člověka krátký. Tady, v podzemí, si to člověk uvědomuje ještě víc než jinde.

Text a foto: Radek Bartoníček

A toto je Martina Krzysková z Louky, provozní klubu Cézar od jeho založení, v pozadí vidíte právě klub, který je v nejstarší části sklepa.

Zastavení s blatnickými vinaři

Pojďte s námi do blatnických vinných sklepů

Je sobotní ráno vzbuzené do mraků, které neslibují nic moc dobrého. Do otevření boud zbývá ještě několik hodin. V několika boudách už ale vinaři jsou. Jdu kousek dál a potkávám známou vinařku paní Alenu Vyskočilovou. „Akce je to pěkná, ale spíš pomáhá zviditelnění obce, pro nás až takový význam nemá,“ říká, když ještě smetákem dělá poslední úklid před „velkou“ návštěvou. „To by sa za ten den po-dělalo práce ve vinohradě,“ dodá s úsměvem.

Blíží se desátá dopolední. Na některých vinařích je vidět, jak jsou nervózní. Bude pršet? Kolik přijde návštěvníků? Bude se jim u nás líbit? Snad nebudou žádné problémy... Z pracovních montérek už jsou ve svých vinných sklepech oblečení do modrých stejnojmenných – zástěr s logem Cechu blatnických vinařů.

Pomaloučku začínají přicházet první návštěvníci a u boud začíná být živo. V některých boudách je po chvíli plno.

Vinaři z Blatnice pod Svatým Antonínkem mají za sebou další vydařený ročník Putování po blatnických boudách. Nepokazil je ani déšť. Pojďte se s námi seznámit s některými z nich.

U Polehňů

Mezi dveřmi potkávám šestatřicetiletého **Jana Polehňu**, syna jednoho z velmi známých místních vinařů Františka. S otcem se do vinaření pustil po roce 1990. Pokud byste čekali, že vystudoval v oboru, mýlili byste se. Má průmyslovku. Víno ho naučil vyrábět kdo jiný než tatínek. O tom, že se jim daří, svědčí i to, že podnikají víc než dvacet let. „Vinařství je běh na dlouhé tratě, ale nelituju,“ prohlašuje. Pyšně říká, že dnes mají kvalitní zákazníky a vidí už i nějaké peníze.

Když s ním mluvím překvapuje mě, že jim k tomu stačí 8 hektarů vinic. Víno si vyrábí sami a o prodej se také starají. „Dnes je to skoro důležitější než samotná práce ve vinohradě. Tam to obstarává příroda, pak nic nezkaží

Jan Polehňa

ve sklepech a prodat, prodat, prodat,“ říká.

Začíná pršet, ale ti, kteří přišli, si tím nenechají kazit atmosféru. Jsou schovaní a v klidu dál koš-tují víno.

Přicházím do dalšího vinného sklepa, do vinařství Cíchových, kteří patří k těm větším vinařům

v Blatnici. Vinaření se věnují stejně jako většina vinařů téměř celý život.

U Cíchů

Tak tomu je i u **Antonína a Vojtěcha Cíchy**.

Bratři, kteří po revoluci založili vlastní rodinná vinařství a věnují se jim dodnes, mají desetitisíce hlav vinohradu. Často je vidám vyjíždět na traktorů časně ráno a pak ještě několikrát denně, když pracují ve svých vinohradech. I oni začali s výrobou vína u otce.

Vojtěchovi bylo devatenáct let, když tatínek zemřel a musel se postarat o 5 tisíc hlav i se sklepem. Kupci, když se tenkrát dozvěděli, co se stalo, pro víno nepřijeli. Jako kluka si jej tehdy nikdo nevěšmal. Proto musel první rok všechno víno vypálit. Ne-

polevil, šel dál. Pracoval v místním zemědělském družstvu, kde mohl pracovat na 10 arech vinohradu. Až doba polevila, začal ve výrobě vína podnikat až do loňského roku, kdy vinohrady předal synovi Janovi. „Su rád, že to baví kluka. Navedl sem ho na to jako mě můj otec a su prostě rád, že to dělá. Šak, kdo by to dělal, kdyby ho to nebavilo?“ ptá se.

Z jeho slov je mi jasné, že za těžkou práci ve vinohradě je kus života, který by neměnil.

„Mrzelo by mě, kdyby to nikdy ze synů nechtěl dělat. To bych ztratil chuť rozvíjet sa, jít dál, protože pak bych zostal stát, ale když ho vidím, snažím sa to hnat dopředu, aby na tom byl zas o něco lepší.“

Snad každý z vinařů chce věřit, že v jeho usilovné práci bude někdo pokračovat. To platí také u Antonína Cíchy, který je hrdý na syna Tomáše. Víno s ním začal vyrábět před několika roky. „Je to nikdy nekončící práce, ale mám ji rád,“ říká.

Víno vyrábí od revoluce a sami si ho rozváží po celé republice, často musí jezdit několikrát týdně stovky kilometrů. Z výpravění je znát, že jsou s prací ve vinohradě spjatí, i když jak ve výrobě, tak v prodeji, jak vyplývá z jejich slov, to není jednoduché.

U Hanáků

Přicházím k **Vladimíru Haná-**

Vojtěch Cícha

Vladimír Hanák (vlevo) a Antonín Cícha.

kovi, který je předsedou Cechu blatnických vinařů. Před putováním po blatnických búdách měl hodně napilno. Řešil organizaci do posledních detailů. „Při víně člověk získá velký přehled o přírodě, o hroznech, o samotném víně a hlavně o lidech, kteří ho mají rádi,“ začne vyprávět.

Na Putování po blatnických búdách je ve sklepě rodiny Břeňovy. To proto, že vlastní vinný sklep má postavený za rodinným domem, a tudíž není v areálu památkové rezervace Pod Starými horami, kde se košt vína koná. Ve sklepě je velmi veselá atmosféra.

Pan Hanák pokračuje v povídání, především o práci v jeho vinicích. „Práce ve vinici byla, je a bude vždy náročná. Čím kvalitnější víno chci vyrobit, tak tím lepší hrozny musím vypěstovat.

Vinař musí mít agrotechniku pěstování hroznů v malíčku, musí se stále vzdělávat a být v obraze. Díky vhodné mechanizaci ubyla namáhavá práce, ale přibýlo zase více zručnosti a umu, který se nedá naučit, musí nám to být dáno z vrchu,“ podotýká.

U Sovišů

O úspěchu ve vinaření může mluvit také **Dušan Soviš**. Jeho sklep často navštěvují zájezdy z celé republiky. Také jeho reklamní cedule můžete vidět nejčastěji. Vlastní bezmála 300 roků starý sklep Pod Starými horami. Jeho otec tento sklep zachoval, na něm postavil novou bídu, ve které jsme i dnes. Je už modernější uvnitř, na stěnách jsou diplomy jeho dědečka i otce. O nich dokáže vyprávět s velkou

Dušan Soviš.

úctou. Ke zpracování vína však využívá velmi moderních technologií a strojů, mluví také o ekologickém zpracování, kterému se začal věnovat.

„Ve všech vinicích hospodaříme v systému integrované produkce s minimálním využitím chemických přípravků a maximální šetrností k životnímu prostředí. Při samotné sklizni dbáme na zdravé a čisté hrozny, poté šetrné zpracování, na nejnovější technologii oddělení bobulí od stopek, kdy se nejprve oddělí bobule a poté jsou dopravena gumovým čerpadlem na rmut do kádí,“ vysvětluje výrobu vína.

Z jeho vyprávění vyplývá, že dnešní postupy jsou moderní a často se o nich zmiňuje. „Sa-

Bohumily Vyskočilové. Její vinaření je trochu jiného „ražení“ než u zmíněných velkých vinařství. Má jednoduchý sklep, za zdi několik diplomů. Sklep je zachovaný tak, jak jej kdysi před roky rodina koupila. Je v něm útulno a paní Vyskočilová se tiše rozpovídá o velké lásce k výrobě vína. S manželem po práci skoro denně chodili do vinohradu, který zdědila po rodičích. Do něj chodila už jako mladá.

„Došla jsem ze školy, hodila aktovku za dveře, vzala motyku a šla okopávat. To mě bylo tak deset roků, co sem začala rozum brat, jak sa říká. Mě to ale bavilo.“

Těší ji, že se výrobě vína začíná věnovat i syn. Má však svou práci a starat se o dva tisíce hlav je ná-

Bohumila Vyskočilová (vpravo)

motné lisování probíhá šetrně na moderním nerezovém lisu, aby nebyly ve víně hořčiny, poté se musí šťávy dobře odkalit buď modernějším způsobem, tzv. flotací, nebo nechat 48 hodin samovolně odkalit, poté se přidají čisté kultury kvasinek a v chlazených nádobách necháváme víno kvasit. Kvalitu vína hlídáme po celou dobu kvašení,“ říká.

Mohli bychom si povídat o výrobě vína dlouho, ale v jeho sklepě jsou návštěvníci, kteří si s ním chtějí povídat o víně, které nabízí. Odcházím dál.

U Vyskočilů

Odtud se ocitám ve sklepě paní

ročně. Paní Vyskočilová věří, že jednou zůstane vinohrad i sklep jeho a bude se o ně starat.

„Nám to přirostlo k srdci. Nedovedu si představit, že bychom to prodali a dokud zdraví dovolí...“ dodává.

Mohli bychom jít dál, před námi je ještě mnoho otevřených búd. Výroba vína tu má svou staletou tradici. Lidé, kteří se vinaření věnují dělají svou práci s láskou a veškerou hrdostí na své předky, kteří tu po sobě moudrost v tomto odvětví po roky pěstovali. Je to krásná tradice, děkujeme za ni a budme za ni vděční.

Text a foto: Zuzana Skočíková

Kosení bez motorů

Tak se zdá, že všudypřítomná reklama na různé „motorové kosy“ slaví stále větší úspěch, „vůně“ benzínu a řev motorů se stávají novým koloritem vesnického života. O to více si ale vychutnáváme a užíváme setkání, na kterých není třeba ke kosení trávy motorů, a my tak můžeme vnímat přírodu zcela jinak. Naše fotky jsou z Malé Vrbky, Ostrožské Lhoty a Hluku, kde mužské sbory ve spolupráci s obcemi připravily kosení spojené se zpíváním i dalším zajímavým programem.

FOTO: Antonín Vrba, Štěpán Mitáček, Radek Bartoníček

Zpívání v Javorníku

Těsně před vydáním časopisu jsme do něj zařadili červencové zpívání v Javorníku, které si za krátkou existenci získalo mezi diváky velkou popularitu. Cestu na Horňácko si našli diváci i letos, přestože bylo úmorné vedro - na novém pódiu pro účinkující bylo až 38 stupňů Celsia.

Obec Javorník ve spolupráci s místními folklorními soubory pozvala například mužské sbory z Lanžhota a Prušánek, CM Linda, Tupeské parádnice i Děvčice z Vonic. Z Horňácka vystoupila Hudecká muzika bratrů Sovišů, Suchovjané, Kvas, Eva Grombířová, Jiří Miškeřík, mužský sbor z Velké a samozřejmě místní sbory.

AV

Slavnost Božího těla

Není už mnoho míst, kde si věřící připomínají slavnost Božího těla pod širým nebem. Vy se nyní můžete podívat na takovou letošní slavnost před kostelem sv. Maří Magdaleny ve Velké nad Veličkou (fotky vlevo) a v Hluku (vpravo).

FOTO: Antonín Vrba a Štěpán Mitáček

Skvělý koncert velické „zušky“

Skvělý, skvělý, skvělý. Takový byl koncert Základní umělecké školy ve Velké nad Veličkou, který ukázal, že o výborné muzikanty se na Horňácku nemusíme bát.

Ondrovi Jagošovi se touto cestou omlouvám, že jsem mu při mém pracovním nasazení shodil ze stojánku noty. Navíc to bylo v nejdůležitější chvíli, kdy hrál těžkou Bachovu skladbu Koncert d moll pro dvoje housle a smyčcový orchestr společně s Romanem Sokolem. Než se vrátily noty na své místo, ukázali oba kluci, že v nich má Horňácko dvě velké hudební naděje. Chválil je rovněž jejich učitel Petr Hlahůlek (na fotce mezi nimi), který skladbu s patnácti hráči připravil.

AV

S jakými písničkami do kostela?

Krásný koncert Sborečku žen z Lipova a Jesenického smíšeného pěveckého sboru vyvolal v Javorníku polemické reakce

Možnost vystoupit, zazpívat a zamuzicírovat v prostorech kostela je pro každého účinkujícího vždy velkým pohlazením po „umělecké duši“. Každá možnost k účinkování v těchto duchovních místech je přijímána s úctou a velkým povděkem.

Tak to také vnímali v evangelickém kostele v Javorníku hosté z Jesenického smíšeného pěveckého sboru. Společně s Horňáckou cimbálovou muzikou Petra Galečky a Sborečkem žen z Lipova připravili velmi cenný počin, kterým připomněli významného skladatele Leoše Janáčka a písničky, které mezi lidmi sesbíral.

Jejich projekt s názvem Ty kuželovský kostelíčku přesto vzbudil polemiku. V katolickém kostele v Kuželově nemohli účinkující vystoupit, nakonec proto zpívali a hráli v evangelickém kostele v Javorníku – i to ale vzbudilo kritiku od některých lidí.

Po velmi přátelském setkání žen z Lipova a Jeseníku zůstaly rozpačky kvůli některým reakcím na jejich vystoupení.

„Všechno jsem spískala vlastně já,“ říká rodačka z Javorníka Jana Poláková, rozená Petruchová, a povídá o tom, jak moc má své rodné Horňácko ráda, i když žije v Lipové Lázni u Jeseníku.

„Nacvičení Janáčka spolu s Horňáky mi přišlo geniální, toť velké dílo a nápad naší sbormistryně Dany Brašíkové, myslela jsem si, že bude dobré se o tento umělec-

ký zážitek podělit s Javorničany či Horňáky vůbec.“

Z reakcí diváků na koncertě v Javorníku a v Uherském Ostrohu byla nadšená, zklamalo ji ale to, že podle některých lidí z Javorníka koncert s nevhodnými texty písniček do jejich evangelického kostela nepatřil.

„Jsem přesvědčená, že koncert do kostela patřil. Vždyť kde víc je spjat život církevní s životem běžným? Texty typu na svatého Ducha prybyu mně brucha - utajované těhotenství pohoršuje? Ale vždyť ty texty jsou o nás, o tom, co naši předkové prožívali v nelehkých časech, a třeba pak našli utěšení zrovna v kostele. Myslím, že tady jde o předsudky a škatulkování co se smí a co nesmí, ale kdo to vlastně posoudí?! Každopádně úmysl našeho koncertu byl udělat radost, zazpívat co nejlip v úžasném prostředí javornického kostela, který Janáčka tolik oslovoval“, tvrdí Jana Poláková.

Z vyjádření javornického kazatele Josefa Hurty, který poskytl prostory javornického kostela, vyplývá, že si tak jistý není. Evangelíkům, kteří

se mohli cítit vystoupením pohoršeni, se už omluvil.

„Když jsme plánovali koncert jesenického sboru v našem kostele, někteří mě dopředu varovali, že může být přijat kriticky. Možná by se dalo špatnému dojmu předejít, kdybychom si předtím vyžádali repertoár a jednali o jeho obsahu. Já nejsem žádný folklorista ani znalec lidových písní, takže mi z názvu koncertu nebylo vůbec jasné, co bude jeho obsahem. To je poučení pro příště,“ říká.

Zároveň si ale také myslí, že zvolený repertoár nebyl jediným důvodem k nespokojenosti. „Svou roli tu jistě sehrála i jistá řevnivost, která panuje mezi jednotlivými folklorními soubory. Proto byla kritika koncertu „cítit“ už dopředu. To je ale běžné a my s tím nic neuděláme,“ míní tento muž, který sám vystupuje jako zpívající hráč na kytaru.

Pokud jde o katolický kostel v Kuželově, ten spadá pod děkanát ve Veselí nad Moravou, kde je děkanem a Mons. Václav Vrba. Ten se mimo jiné odvolává na nápis nad hlavním vchodem do veselského farního kostela, kde je do kamene vytesán latinský nápis: „LOCUS HIC SIT DOMUS ORATIONIS.“ Tedy česky: „Toto místo ať je domem modlitby.“

„Je to výzva, abychom chránili posvátnost našich chrámů“, vzkazuje nepřímo děkan, proč kostel v Kuželově zůstal lidové hudbě uzavřen.

Antonín Vrba

(Na www.slovackoDNES.cz si můžete poslechnout, jaké lidové písničky, sesbírané Leošem Janáčkem, vzbudily současnou polemiku.)

Jesenický sbor a Sboreček žen z Lipova při vystoupení v evangelickém kostele v Javorníku.

Po mnoha letech Boršičané předvedou v srpnu svou svatbu podle starodávných zvyků

První červencovou neděli jsem měl to štěstí být na první schůzce, která měla ukázat, zda Boršičané mají chuť připravit historickou podobu boršické svatby v krojích - tak, jak byla zaznamenána ve vzpomínkách i písemných materiálech.

I když tedy Vlastimil Ondra a manželé Hrabalovi připravovali svatbu delší dobu, přece jen nebylo před první schůzkou jasné, jak moc se k nim přidají i další Boršičané, především ti mladší a také muzikanti dechovky. Červencové podvečerní setkání ale dopadlo velmi dobře (až na to, že přišlo poněkud méně muzikantů), nápad na „provedení“ takové svatby se líbil a navíc nechyběla ani chuť scházet se na zkouškách. První setkání tak

končilo se západem slunce při vínu a písničce.

„Mám z toho moc dobrý dojem,“ pochvaloval si přístup Boršičanů Vlastimil Ondra a já ho požádal o napsání několika vět k připravované svatbě.

Tady je tedy jeho „článek“, který je především pozvánkou na tuto ojedinělou akci i vysvětlením, proč má smysl se o rekonstrukci svatby pokusit.

RB

Červencové setkání na zahradě U Hrabalů.

Hned na prvním setkání se zpívalo.

Vážení čtenáři časopisu Krajem svatého Antonínka,

na základě pořadu Boršická svajba, který jsme velmi úspěšně uvedli v život před rokem na prknech Národního divadla, si Vás dovolujeme pozvat do Boršic u Blatnice, kde bychom v tomto pořadu chtěli pokračovat a zreprízovat ho. Nyní ovšem ve zcela

novém hávu, ve starodávných exteriérech obce a se zapojením mnoha lidí z Boršic u Blatnice, kteří s folklorismem nemají naprosto co do činění.

Pár slov k samotnému pořadu.

Boršická svajba

- rekonstrukce obřadu se zapojením občanů Boršic u Blatnice

Kde a kdy: obec Boršice u Blatnice

v sobotu 21. srpna 2010 od 16.00

Cíle pořadu:

1. Zrekonstruovat na základě odborných pramenů boršickou svajbu první poloviny 20. století jako představení v živých kulisách obce Boršice u Blatnice.
2. Zapojit do realizace projektu co nejširší okruh občanů z Boršic u Blatnice. Proto se už nyní kromě mužského sboru Boršičané začaly scházet i ženy a dívky, dokonce se dohromady dává boršický dechovkový štrajch.
3. Poukázat na prastaré vlivy, rituály a magii, které se ve svatebních obřadech ukrývají.
4. Podat vysvětlení k prastaré symbolice jednotlivých obřadů tak, aby především mladí lidé našli ke své lidové kultuře cestu, jelikož toto je i na Slovácku v poslední době čím dál větší problém... Máme za to, že pokud mladí lidé nechápou tu krásu, kterou jsou obklopeni, nemůžeme čekat, že jí propadnou.

Věříme, že by realizace Boršické svajby mohla způsobit dlouhodobější zájem o lidovou kulturu rodné obce i u mladé generace, jelikož právě boršickou mládež se snažíme získat k hlubšímu zaujetí pro udržování tradic v obci.

Těšíme se na odpověď. Doufáme, že si najdete čas a dojedete.

S pozdravem a opatrujte sa!

Mgr. Vlastimil Ondra a Vít Hrabal
vedoucí mužského sboru Boršičané

Bohuslav Vávra a Ing. Libor Zlomek
starosta a místostarosta obce Boršice u Blatnice

110 - 60 - 15 - tři lhotská výročí

Těsně před tiskem našeho časopisu jsme ještě nafotili tyto dva snímky v Ostrožské Lhotě. Ten vlevo bude jednou historický. Na schodech před kostelem se v minulosti fotili mnozí z těch, kteří už dnes leží jen kousek za ním - mezi nimi je nemálo těch, kteří svůj volný čas obětovali jako dobrovolní hasiči nebo členové Českého červeného kříže a nezištně pomáhali druhým lidem. Nyní se před kostelem na stejném místě fotili ti, kteří v jejich cenné práci pokračují. Hasiči, kteří si připomínali 110. výročí vzniku hasičské jednoty a členky Českého červeného kříže, které slavily 60 let od vzniku této organizace ve Lhotě. Bohužel, hasičů ubývá, zájem mladých je minimální. Třeba se to změnit.

Jelikož ve Lhotě slavili tři výročí, nesmíme zapomenout ani na to třetí a nejmladší. Má teprve patnáct a chlubí se jím místní mažoretky. Zásahu na existenci mažoretek mají především dvě dámy, paní Marie Šálková a Ivana Vlková, které začaly pracovat s malými děvčaty a nakonec k pohybu a hudbě přivedly mnoho dalších dívek. Na pravé fotce jsou „služebně“ nejmladší mažoretky, seniorky, které se sice začaly scházet až v poslední době, ale svou chutí a nasazením možná ty věkově mladší už dnes překonávají. Však i na lhotském slavení dokázaly po svých vystoupeních ještě tančit při dechovce tak, že se raději točily spolu, protože chlapi by jim stěží stačili.

Na stránkách www.ostrozska.cz najdete několik videoukázek a mnoho fotografií z celé velmi vydařené akce, ke všem oslavujícím se také vrátíme v další čísle našeho časopisu.

RB

Těžké novoveské loučení

Těžko přetěžko se druhou červencovou nedělí loučili věřící Novovesčané se svým farářem P. Petrem Krajčovičem - viděl jsem na poslední mši v řadě očí slzy. V rámci „rotování“ kněží rozhodlo olomoucké arcibiskupství, že P. Krajčovič bude nyní sloužit v Náměšti na Hané. V Ostrožské Nové Vsi si získal velmi dobré jméno mimo jiné díky výborné práci s dětmi, s nimiž se také po poslední mši vyfotil. Na pravém snímku mu hrají muzikanti na rozloučenou. „Tož Otče, eště jednu na tú vašu cestu,“ říkal mu jeden z nich. RB

Zpívání v lázeňském parku

V Ostrožské Nové Vsi vystoupilo přes 100 krojovaných z osmi sborů

Opět po roce se v areálu Sirnatých lázní Ostrožská Nová Ves sešli posluchači a krojovaní účinkující na třetím ročníku lázeňského zpívání.

Tuto kulturní akci pořádal mužský pěvecký sbor Krasavci pod záštitou Sirnatých lázní O. N. Ves, za podpory obce a za finanční pomoci tradičních sponzorů Kovovýroba Hoffmann, AGW Granes, Jokova a Fainstav.

Akce se zúčastnilo více jak 100 krojovaných zpěváků z 8 pěveckých sborů - mužské sbory ze Strání, Vlčnova, Hluku, Bojkovic, Kýjova, Hradčovic, domácí sbor Krasavci, ženský sbor Denica a Hornácká muzika Miroslava Minkse.

Úvodní slovo pronesl generální ředitel Léčebných lázní Luhačovice sanatorium Miramare s. r. o., pan Dr. Antonín Plachý, v průběhu celého odpoledne se konal v lázeňských prostorách den otevřených dveří. Po celý program slovem provázela a jednotlivé sbory představovala paní Anna Řezáčová.

Po úvodním slovu Dr. Plachého zatančily dětské sbory z mateřské školy z O. N. Vsi a místní dětský sbor Pomněnka. Již během celého odpoledne a ihned po skončení programu mohli přítomní ochutnat více jak 70 vzorků místních i přespolních vinařů.

Celý areál, kde se toto zpívání konalo, bude následně provázet rekonstrukce, takže za rok se tady sejdeme takřkajíc v novém. Příslibem do budoucna je, že další ročníky bude provázet stejná účast a ochota lidí, kteří podporují folklor na Slovácku.

Ing. Jaromír Lažek + Mirek Pavlas

Velký zájem o výstavu krajek

Tak tolik žen jsem ještě na žádné výstavě neviděl. Bylo jich tak moc, že se muži mezi nimi zcela ztráceli - takový byl zájem o výstavu paličkovaných krajek v Ostrožské Nové Vsi. Nejstarší vystavující byla paní Červenáková (vpravo), která ukázala řadu krásných vlastních výšivek. Video z vernisáže můžete vidět na www.slovackoDNES.cz, k novoveským ženám, které tvoří paličkované krajky, se vrátíme v dalším čísle. RB

61 diamantových let

Povídání o zajímavém životě Jaroslava Balaštíka a jeho paní

Manželé Jaroslav a Jelena Balaštkovi na zahradě svého domu v červenci letošního roku.

Pokud se setkáte s pětáosmdesátiletým Jaroslavem Balaštkem z Ostrožské Nové Vsi, je velmi pravděpodobné, že vás zahrne ohromným množstvím informací, které se týkají konzervování potravin. Není divu, patří v tomto oboru ke špičce v České republice, konzervování se věnoval ve svém zaměstnání, napsal o tomto oboru několik knížek, často je hostem pořadů Českého rozhlasu Brno, je zvaný na řadu besed. Já bych vám ho ovšem rád představil jinak, ale nebude to jednoduché. Však uvidíte - nakonec se to snad podaří.

Začátek setkání s panem Balaštkem probíhal podle očekávání. Pozval mě dál, posadil do křesla, vytáhl své knížky o konzervování potravin a začal vyprávět.

Mě ale tentokrát víc zajímalo to, co bylo pod polici s jeho knihami o konzervování a o čem se vůbec nezmínil - fotografie s jeho paní a také řadou dětí.

„To je fotografie z našeho rodinného setkání, které děláme každý rok,“ vysvětlil a opět stočil řeč... K zavařování potravin. „Já ale nechci být nějak zvěčňovaný, to je jako bych už počítal s cestičkou na hrob,“ reagoval, když jsem ho opět poprosil, že chci psát o jeho životě i životě jeho paní.

Těžké střety s mocí

Po chvíli ale přece jen souhlasil. A já byl překvapený tím, jak výborným vypravěčem je, i tím, jak zajímavý život on i jeho paní žijí.

Čím ale začít, jestliže k psaní je toho tak moc? Možná Ostrožskou Novou Vsí, když sedíme společně právě tady.

Jaroslav Balaštko se objevil v této vesnici v roce 1949, poté, co se přestěhoval z rodných Mutěnic za svou láskou, Novovešankou Jelenou Charuzovou, která měla za sebou těžkou životní situaci.

„Přesně 4. března 1948 nám stát sebral veškerý majetek, přišli jsme úplně o všechno,“ vzpomíná paní Jelena Balaštková, která si k našemu povídání s jejím mužem přisedla. Veškerý majetek představoval mimo jiné statek, velké polnosti, zvířata a mnoho dalších věcí. „Tatínek byl legionář a statek jsme poctivě koupili v roce 1928 za půl milionu a splatili do roku 1944. Jak nám všechno sebrali, nedali nám ani korunu,“ dodává.

Politické pronásledování pocítili manželé Balaštkovi několikrát. Když se například přestěhovali ze

statku do malého domku, našli v něm odposlouchávací zařízení. Na začátku sedmdesátých let byl pan Balaštko zatčen a odsouzen na jeden rok do vězení za údajnou pomluvu, protože veřejně kritizoval jednoho z okresních členů komunistické strany. „I když jsme toho prožili hodně, mnozí toho prožili víc,“ mávne rukou a vzpomene například letce, kteří bojovali proti nacistickému Německu.

Když se manželé zmiňují o svých životních peripetiích, není z nich cítit žádná hořkost či zloba, nad řadou vzpomínek se dnes spíš usmívají a žijí současností.

Mimochodem, při tomto povídání je také cítit, jak si rozumějí a vzájemně se doplňují, není tedy divu, že loni oslavili diamantovou svatbu, tedy 60 let společného života.

„Je důležité mít toho druhého rád a mít stejné názory,“ odpovídá pan Balaštko na otázku, jaký recept na dlouhý společný život má. „Moje

žena je navíc mimořádný tvor. Vždyť ona neumí ani lhát!“ směje se.

Činorodost především

Jaroslav Balaštko a jeho paní jsou hluboce věřící lidé, kteří vychovali tři děti a velmi se zajímají o dění v naší zemi. Řekl bych, že se zajímají víc než mnozí jiní, vždyť, kdo například čte denně dvoje noviny, Mladou frontu Dnes a Lidové noviny, jako to dělají oni? „Čtení novin je pro mě droga,“ říká pan Balaštko a jeho paní s úsměvem dodává: „Pro mě také.“ Nepřekvapuje mě proto ani to, že si na stěně jejich obýváku všimám obrazu T. G. Masaryka, velkého demokrata a legendárního prvního československého prezidenta.

Bylo by toho ještě hodně, o čem by šlo mluvit. Například o jejich synovi Jiřím, který před rokem 1989 utekl a dodnes žije v USA, jejich vnukovi, který je vynikajícím českým hokejistou nebo třeba o nové a úspěšné knize pana Balaštíka s názvem „Jak vypálit lepší slivovici“.

Snad bude čas ještě někdy později, manželé totiž žijí nadále činorodý život, což v případě Jaroslava Balaštíka platí dvojnásob. Jen považte - se svým kamarádem Miroslavem Skalkou se starají v Hroznové Lhotě o sad, ve kterém je 450 stromků. No, a samozřejmě, pan Balaštko žije konzervováním potravin, tedy pokusy se zavařováním v mikrovlnné troubě. Ano, v mikrovlnné troubě, čtete dobře. Funguje to!

A zatímco on bude dál žít svými koníčky, jeho paní bude mít stále starost o něj, své děti, vnuky a už také šest pravnuků. Dál se bude shovívavě usmívat na svého manžela, jako to dělala během mé návštěvy a dál bude šťastná, že žije v Ostrožské Nové Vsi. „Nedám na Novovešany dopustit. Nikde jinde bych nechtěla žít,“ říká a vzpomene, když byli s mužem na měsíc v Kanadě - po několika dnech se nemohla dočkat, až už bude zase doma, mezi svými Novovešany.

Radek Bartoniček

Taková rodinná škola

Byli jsme se podívat v Základní škole v Louce

Nejdříve bych měl napsat, že Základní škola v Louce je taková zvláštní škola. Zvláštní proto, že je ze všech škol, které znám, nejvíce domácká, rodinná a nevelká - 36 dětí od 1. do 5. třídy, větší děti na této škole už nenajdete. V čem je například taková „rodinná“? Dva příklady za všechny.

Takto jsem některé děti nafotil už po vyučování v jedné ze tříd. Zdá se mi, že děti na malých školách jsou přece jen tak nějak hodnější a vstřícnější.

První příklad: S ředitelem PhDr. Antonínem Mičkou se procházíme po škole a najednou potkáváme děti, které drží v ruce křečka, školního křečka, o kterého se pečlivě starají podle přesných pravidel. Druhý příklad: Jedu se podívat na setkání kantorů, dětí a jejich rodičů, kteří se sešli na velké školní zahradě na

oslavě Dne dětí, kterou připravují pedagogové spolu s rodiči. Všude vládla příjemná atmosféra, děti se projížděly na koních, soutěžily, hrály hry, dospělí si povíдали, opékali, hlídali své děti.

„Máme s rodiči perfektní spolupráci, několikrát do roku s nimi připravujeme společné akce, když

potřebujeme pomoc, vždy nám pomůžou, například při přípravě akce na zahradě přišli v týdnu se sekerkami a motorovou pilou, aby zahrada byla v pořádku,“ říká ředitel školy, který škole „šéfuje“ už 32 let.

„Myslím, že v současné době, kdy se říká, že nikdo nemá čas, je něco takového jako u nás spíš výjimečné,“ přidává se zástupkyně ředitele školy Helena Handlová a chválí celý učitelský sbor.

Zároveň s velkou radostí mluví o tom, že ke škole se hlásí nejen rodiče, kteří byli žáky školy, ale také některé děti z vyšších ročníků, které do školy chodily ještě nedávno.

„Kdyby tady zažily něco špatného, tak by se určitě ke škole tak nehlásily. Člověk se vrací tam, kde zažil něco pěkného a já jsem moc ráda, že na naši školu rádi vzpomínají a vrací se do ní,“ podotýká paní Handlová.

Zatím jsem psal spíše o oddechu, ale to proto, že rodinný „duch“ je

Ředitel školy v Louce PhDr. Antonín Mička v tričku školy při oslavě Dne dětí v zahradě školy.

tady opravdu silně cítit a možná by mohl sloužit i jako inspirace pro větší školy. A samotná výuka a výchova?

„Pracovní výkon dětí považuji za vynikající,“ tvrdí ředitel. „Například z našich dětí, které se hlásí od páté třídy na gymnázium, se dostávají buď všichni zájemci, nebo většina.“

A podobně příznivě hodnotí žáky také paní zástupkyně. „Myslím, že máme hodně a slušně vychované dětičky, přece jen tady na vesnici a v malé škole jsou děti jiné.“

Ve škole se také hodně věnují kroužkům, je jich tady hned několik – národopisný kroužek, taneční, keramika, hraní na flétnu, mažoretky...

Během návštěvy školy jsem prošel také všechny třídy. Nejsou zařízené nijak přepychově, prostory pro děti i učitele jsou spíše skromné, škola by určitě potřebovala rekonstrukci. Při této střídmosti mě ale velmi potěšila jedna věc – v každé třídě jsem viděl interaktivní tabuli, která umožňuje lepší výuku.

Škola v Louce je důkazem toho, že malé školy mají svůj velký smysl. A díky blízkým vztahům mezi učiteli, žáky a rodiči mají určitě dobrý vliv na to nejdůležitější – na výchovu dětí.

RB

Na této fotografii můžete vidět, kolik rodičů, dětí a učitelů se zúčastnilo společného ukončení školního roku 2009-2010 v rekreačním středisku Dopravák na Smradavce. Na fotce přitom nejsou všichni, kteří takto pospolu víkend prožili, celkem jich bylo 72. Z toho 38 dospělých a 34 dětí! Na programu měli turistické výšlapy, projížďku na koních na ranči Nevada, sběr hříbků, turnaj tatínků v nohejbale, tenis, míčové hry, koupání, táboráky, opékání, zpívání při kytarě i noční stezku pro děti a maminky. „Ukončení školního roku se velmi zdařilo! Všem se, doufám, moc líbilo! Už se plánoval další, čtvrtý ročník!“ napsala mi nadšená zástupkyně ředitele školy, paní Helena Handlová.

Nečas s Hlučany

Tak tuto fotku jsem našel ve svém archivu, udělal jsem ji loni nebo předloni na Slavnostech vína v Uherském Hradišti. Jsou na ní hlucké ženy s Petrem Nečasem – politikem, jehož kariéra nabrala pořádnou výšku, v minulých dnech se stal novým předsedou vlády České republiky. Protože je z Moravy, do Uherského Hradiště jezdí často, tehdy zamířil také do Reduty, kde vystupovali zástupci mikroregionu Ostrožsko. A když se tak procházel, Hlučanky ho hned „vtáhly“ mezi sebe a daly mu okoštovat hlucké koláčky. Na fotce chybí paní Emilie Morozová, která první – pokud si dobře pamatuju – Petra Nečase „nasměrovala“ ke koláčkům.

RB

LHOŤANÉ NA SRAZU LHOT A LEHOT. Patnáctičlenné zastoupení měla Ostrožská Lhota na velkém srazu Lhot a Lehot z České republiky a Slovenska. Setkání bylo tentokrát na začátku července v nedaleké Tvarožné Lhotě, kam přijeli lidé ze 64 Lhot a Lehot! „Atmosféra byla výborná, lidé byli velmi přátelští,“ řekl jeden z účastníků Pavel Zámečník. Mimochodem, Ostrožská Lhota je ze všech Lhot největší. A Tvarožná Lhota se zhostila pořádání skvělým způsobem!

Kameňáček na Antonínku

Tyto děti z Ostrožské Lhoty, které se věnují folkloru, jsem fotil v červnu na Antonínku, kam s nimi jezdí vedoucí Lidka Hájková. Děti mají možnost užívat si téměř týden příjemného prostředí a zároveň se také připravovat na svá vystoupení. Paní Hájková mimo jiné dětem vaří i peče, zrovna v době naší návštěvy jsem našel už jen další sněžený plech buchet.

RB

Turnaj žáků v kopané Uherský Ostroh

Na fotografii zleva: kapitáni mužstev z Ostrožské Lhoty (4. místo), Uherského Ostrohu (3. místo), nejlepší brankář turnaje Matěj Hůsek, kapitán z Ostrožské Nové Vsi (2. místo) a kapitán a současně nejlepší střelec turnaje Viktor Gerža z Bzence (1. místo).

Již tradičně se na konci sezony pořádá červnový turnaj starších žáků na dobře připraveném hřišti v Uherském Ostrohu. Letos již šestého ročníku se zúčastnila mužstva z Ostrožské Lhoty Ostrožské Nové Vsi Bzence a domácí, mírně oslabené mužstvo, protože někteří hráči již vyrazili s rodiči na dovolenou.

Turnaj měl dobrou úroveň a mužstva přes velmi teplé počasí urputně bojovala o co nejlepší výsledek. Důkazem je počet vstřelených branek v utkáních. Vítězství a pohár za první místo si z turnaje odvezlo mužstvo Bzence, stříbrný pohár získali fotbalisté z Ostrožské Nové Vsi. Na čtvrtém místě v turnaji se umístili žáci z Ostrožské Lhoty, kteří si však získali sympatie a vítězství u publika.

Nejzajímavějším zápasem co do dramatickosti se stalo utkání o třetí místo mezi Uherským Ostrohem a Ostrožskou Lhotou (4:3). V tomto posledním zápase nastoupil za Lhotu a dvěma brankami v síti Ostrožanů mužstvu pomohl hráč Baníku Ostrava Sadílek. Domácí si však svým výkonem již třetí místo nenechali vzít. Umístění v turnaji rozhodně není pro domácí potěšením při faktu, že A mužstvo dospělých sestupuje z 1. B třídy do okresního přeboru a tuto soutěž bude hrát po dlouhých 33 letech.

VS

Bohaté Galuškovy Slovácko

V Uherském Ostrohu vystoupily soubory z Horňácka i Hradištska

Každý ročník Galuškovy Slovácka stojí za pozornost, každý rok se daří přijít paní Věře Hendrychové s něčím novým. Nejinak tomu bylo i letos, kdy bylo setkání věnováno Antošu Frolkovi, vzpomínám na povodeň v Uherském Ostrohu před sto lety, na dávnou slávu ostrožského panství i na Národopisné slavnosti v roce 1930. Diváci měli možnost vidět a slyšet Tancováček, Oskoruše, Ostrožany, Ostrožan II, Javorinu, mužáky z Nedakonic, soubory z Velké nad Veličkou, OldStars Hradištanu, CM Petra Galečky, CM Strýci a CM Lintava. Galuškovy Slovácko opět potvrdilo, že patří k tomu nejlepšímu, co můžeme během roku v našem regionu vidět. RB

FOTO: František Gajovský

Přepestrá činnost ostrožského „pastelkového domu“

V Pastelce se hodně věnují aerobiku.

S koncem školního roku je možné se ohlédnout také za dalším rokem Domu dětí a mládeže Pastelka v Uherském Ostrohu.

Když nám do redakce napsala Klára Zacharová z Pastelky o akcích za loňský školní rok, žasl jsem nad tím, jak moc těchto akcí bylo, a také kolik zajímavostí s nimi bylo spojeno. Velmi rád bych dal do časopisu alespoň stručný výpis těchto akcí, ale bohužel, velmi se omlouvám, je jich tolik, že by se nevešly ani na jednu stránku. Podívejte se ale prosím na internetové stránky www.ddmpastelka, kde najdete mnoho informací i fotografií.

Jen pro představu tady je výběr: Kolečkáda, Výprava za buchlovskými legendami, Za

čarodějem ze země Oz, Zámecké bloudění, Adventní neděle, vánoční i velikonoční zvyky, Karneval na ledě, Valentýnský miniples, Leciánova bota, Den Tibetu, Světlo Orientu, aerobikové akce... Je to mnohem víc!

Rád bych připojil také vzkaz, který pro všechny mladé Klára má. Tady tento vzkaz je: „Jestliže vás naše akce tady na stránkách zaujaly a vy jste o nich třeba ani dříve nevěděli, nezapomejte, se začátkem nového školního roku začínáme také my a velmi rádi vás mezi sebou přivítáme. Proto sledujte naše internetové stránky, a pokud vás na nich něco zaujme, přijďte mezi nás!“

RB

Nejmenší fotbalové naděje

Přípravky mají ve všech větších vesnicích, na větší nedostatek malých fotbalistů si nestěžují

Náš časopis se snaží mimo jiné podporovat vše, co souvisí s výchovou nejmladší generace. Proto jsme se podívali také sportovní děti se zaměřením na fotbal, který je stále nejpobulárnějším sportem. Mít vlastní přípravku a žáky si přeje každý fotbalový klub. Ne všude se to však daří. Většinou záleží na velikosti obce a nebo na tom, jak silný je v té které dědině ročník. Podívejme se teď na některá místa našich dvou mikroregionů, jak to u nich vypadá s nejmladšími adepty fotbalového míče.

Horní řada: trenér Aleš Zlínský, Matěj Teplý, Zdeněk Fruhauf, Kristýna Zálešáková, Jiří Dufka, Jakub Hrabalík, Hubert Peprna, Jakub Gál, Ondřej Konečný, Ivo Králíček, David Vozár, trenérka Zdeňka Skupinová. **Spodní řada:** David Pospíšek, Jan Hanus, Filip Krpal, David Zlínský, Robert Šimčík, Tomáš Křapa, Martin Fruhauf, Pavel Fruhauf. Na fotce chybí hlavní trenér Ondra Machala.

Čtyři žákovská mužstva mají ve **Velké nad Veličkou**. Fotbal tam kluky baví a na nedostatek hráčů si zatím nemůžou stěžovat.

„Do starší a mladší přípravky nám chodí tak dvacet až pětadvacet kluků. Všichni jsou z Velké nebo z Javorníka. Zájem je veliký a snad to ty děcka bude bavit dál,“ přeje si trenér přípravky Petr Kohůt mladší, který si pochvaluje také spolupráci s rodiči.

„Jsou vlastně takovým naším dalším sponzorem. Na zápasy většinou jezdíme osobními auty a někteří rodiče nám kluky vozí. Přestože jim nabízíme k proplacení cesták, tak to obvykle nechťejí.“

Přípravka hraje své zápasy na širší hřiště - jeden brankář a sedm hráčů v poli. Petr Kohůt má někdy problém, aby se mu v zápase vystřídal všichni kluci, kteří na zápas odjeli. „Posílám je tam všechny, někteří se vůbec nepotkají s balonem, ale jsou oblečení v dresu, což je pro ně největší svátek a hlavně nedělají za brankou blbosti.“

V **Boršicích u Blatnice** byste v tabulkách místní žákovské mužstvo nebo přípravku hledali marně. V této vesnici, které má zhruba osm set obyvatel, si kluci zahrají fotbal jediné mezi sebou a nebo musejí dojíždět do sousedního

Slavkova nebo Dolního Němčí. Starosta a fotbalový funkcionář Bohuslav Vávra to vysvětluje tím, že nejsou děcka.

„Letos bychom sice mužstvo dohromady dali, máme jedenáct kluků, ale to je málo. S tím hrát je o „hubu“. Někdo se zraní, někdo nepřijde a je problém. U nás to vloženo záleží na tom, jaké jsou ročníky. Byly roky, kdy se tady narodily tři čtyři děcka. Ale lepší se to, letos jich bylo už například patnáct,“ vidí budoucnost optimisticky Vávra.

V **Uherském Ostrohu** vznikla příprava teprve nedávno - na jaře v roce 2007, kdy se na hřišti na

Zámecké začala scházet parta předškoláků se svými rodiči nadšenými pro fotbal. Od následujícího roku je vedení klubu přihlásilo do pravidelné soutěže. Přípravku v Ostrohu vedou bývalí fotbalisté Pavel Vlk a Radek Větříšek, kteří si na nedostatek malých fotbalistů zatím nestěžují.

„Mladších kluků máme asi patnáct a těch starších deset. Někdy nám trošičku komplikuje situaci, že někteří kluci hrají i hokej. Těch mladších je to určitě polovička. Pokud se to časově kryje, tak si přeložíme zápas. S trenéry hokeje si vycházíme vstřícně a vždycky se domluvíme,“ pochvaluje si spolu-

UHERSKÝ OSTROH

Dolní řada zleva: Erik Juračka, Michal Hendrych, Ondřej Polehňa, Adam Burián, Jan Riedl, Tomáš Burián, trenér Radek Větršíšek. **Horní řada zleva:** Viktor Větršíšek, Sára Galušková, Lukáš Pírek, Filip Zdeněk Hendrych, Vojtěch Kašpárek, Štěpán Burián, Vojtěch Novotný. Chybí trenér Pavel Vlček.

práci jeden z koučů Radek Větršíšek. Bez pomoci a zájmu rodičů malých fotbalistů se neobejdou ani v Ostrohu. „Děčka mají o fotbal obrovský zájem, ale ty nejmenší kluky musí přivést na hřiště rodiče. Pokud je k nám nepřivedou, tak ty děčka k nám sami chodit nebudou,“ dodal trenér Větršíšek.

I když Ostrožané hrají v soutěži teprve třetí rok, může se mladší příprava v právě skončeném ročníku pochlubit titulem přeborníka okresu.

Po krátké odmlce se k životu probudil fotbalový potěr také v Hluku. Prsty v tom má hlavně hráč místního Spartaku a trenér žáků ve

Slovácku Ondřej Machala, který byl v uplynulém roce u znovu založení přípravy. „Nejprve mě oslovil Franta Uhlíř (předseda fotbalistů Hluku), jestli bych to nechtěl dělat. Mrzelo mě, že tady příprava nebyla, tak jsem kluky vzal. Já pomůžu s trénováním, ale pokud by se měla mužstva přihlásit do soutěže,

tak by se musel najít někdo, kdo by kluky na zápasech vedl. Časově bych to nestíhal,“ řekl před časem Machala.

Na konci června se po hluckém hřišti na tréninku prohánělo přesně sedmnáct malých fotbalistů a jedna fotbalistka. Pokyny mladým fotbalistům udělovala bývalá hráčka prvotřídního Slovácka Zdeňka Skupinová.

„Přivedl mě sem Ondra Machala, který zůstává hlavním trenérem, ale postupně bych měla mít všechno na starosti já. Zájem kluků o fotbal je obrovský, vidíte to sám. Trošku problém je v tom, že když je tady jenom jeden trenér, tak musí trénovat dohromady mladší i starší, to není pro kluky dobré,“ vysvětluje Zdeňka Skupinová. S trénováním nejmladších fotbalistů v Hluku pomáhá ještě Aleš Zlínský, který si také zájem nejmenších nemůže vynachválit. „Chodí nám dvacet pětadvacet děček, je to výborné, zájem je i u rodičů.“

Pravidelnou soutěž hrají fotbalové přípravy ještě v Ostrožské Nové Vsi a Blatnici. V Ostrožské Lhotě se nejmenší fotbalisté scházejí jenom na tréninky.

VELKÁ NAD VELIČKOU

Stojící zleva: Trenér Petr Štefánek, Ondřej Prášek, Jindřich Pavlica, Kamil Krábek, Jan Kučera, Dominik Chrenčík, trenér Miroslav Prášek. **Spodní řada zleva:** Petr Štefánek, Matěj Prachař, Martin Matyáš, Matěj Štipčák, Michal Kohůt. Chybí hlavní trenér Petr Kohůt ml.

Text a foto: Stanislav Dufka

KROJOVANOU PŘEHLÍDKU

Sobota 14. srpna 2010, 18:00 hodin
Nádvorní ostroubského náměstka

DŮM PROFI HOBBY ŘEMESLO

LIBROS
www.libros.cz

Nabízíme široký sortiment zahradního nářadí, potřeby pro dům, hobby a řemeslo, kuchyňské potřeby.

Otevírací doba
pondělí - pátek : 7,00 hod - 17,00 hod.

prodejna ŽELEZÁŘSTVÍ
LIBROS * Veselská 724 * Uherský Ostroh
v areálu velkoobchodu Ptáček
(bývalá prodejna Mikeš). Tel.: 572 591 201

Těšíme se na Vaši návštěvu.

Žebřík AL
3 x 9
příček
569 cm
~~3.956,-~~
2.723,-

Sud na dešťovou vodu
120 l
~~499,-~~
419,-

Nabídka platí do vyprodání zásob.

SPECIALIZOVANÁ PRODEJNA
NA ZDRAVÉ SPANÍ

H-NÁBYTEK
PODNIKOVÁ PRODEJNA!

NA RYNKU 1493
KUNOVICE
TEL.: 572 501 602

BUKOVÉ POSTELE
od 7 900,-

NÁBYTEK Z MATERIÁLŮ:
BOROVICE,
SMRK, BUK, DUB,
LAMINO AJ.

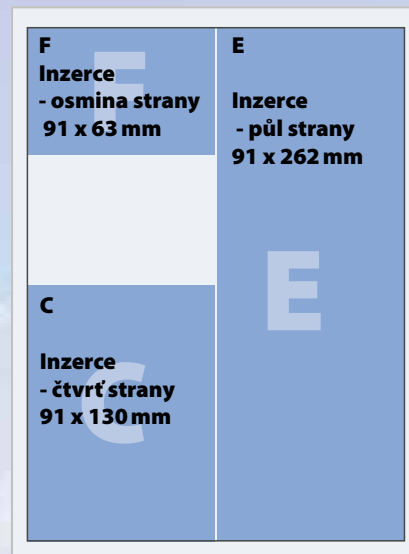
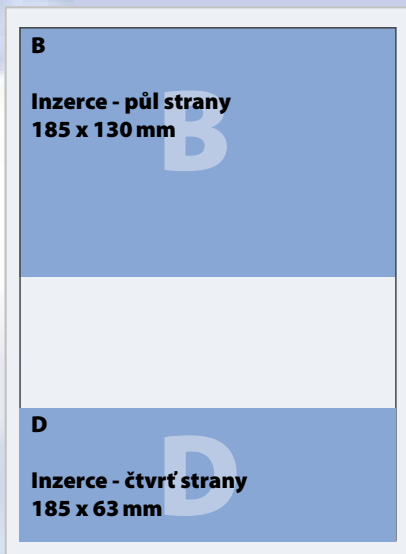
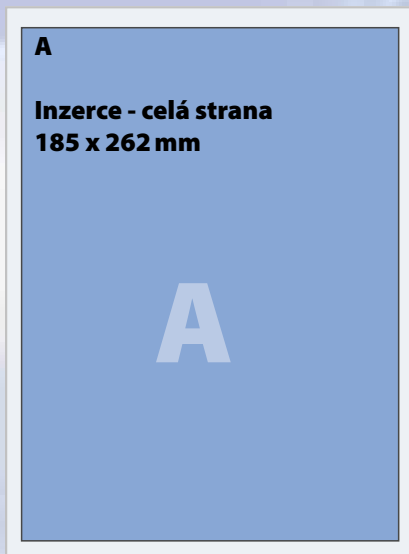
MIMOŘÁDNÉ CENOVÉ ZVÝHODNĚNÍ BUKOVÝCH POSTELÍ A TEMPUROVÝCH MATRACÍ.
největší výběr ortopedických - zdravotních matrací - přikrývek - polštářů- roštů - postelí

Prodám: Pletací jednolůžkový stroj s časopisy, cena 500 Kč a mražák pultový 250 litrů, funkční, cena 700 Kč.
Telefon: 728 754 289

Inzerujte v časopise KRAJEM SVATÉHO ANTONÍNKA

Časopis vychází v roce 2010 v těchto měsících: leden, březen, květen, červenec, září, listopad

Uzávěrka inzerce je 14 dní před termínem vydání.

Cena za inzerci včetně DPH

Formát inzerátu	podnikatelé	občané
A	5 000 Kč	2 500 Kč
B	2 500 Kč	1 250 Kč
C	1 250 Kč	625 Kč
D	1 250 Kč	625 Kč
E	2 500 Kč	1 250 Kč
F	625 Kč	313 Kč
Jiný rozměr za 1 cm ²	10,50 Kč	5 Kč
Rádková inzerce	120 Kč	60 Kč

Slevy za opakování inzerce

Počet opakování	sleva
2 x	5 %
3 x	10 %
4 x a více	15 %

Inzeráty v tiskové kvalitě zasílejte ve formátu PDF, TIFF, JPG
(barevnost CMYK, 300 DPI) na mailovou adresu
mikroregion@ostrozsko.cz

Cena za grafické zpracování inzerátu

Formát A 640 Kč Formát B 510 Kč Formát C 360 Kč
Formát D 360 Kč Formát E 310 Kč Formát F 290 Kč

Ceny jsou uvedeny bez DPH. V základní ceně je zahrnuta úprava textu a (vlození) jedné fotografie (BMP prvku). Náročnější úprava dle hodinové sazby.

Cena může být upravována dle náročnosti na zpracování.

Podklady k zpracování inzerce zasílejte ve formátu PDF, TIFF, JPG
(barevnost CMYK, 300 DPI), Texty ve formátu .doc, .txt, (WORD)

lvprint@lvprint.cz • 777 750 159

POMAJBÍK

Lubomír
Pomajbík

ŽALUZIE A GARÁŽOVÁ VRATA

Blatnice pod Sv. Ant. 648, mobil: 777 272 589
e-mail: pomajbik@pomajbik.cz

- mříže • žaluzie • markýzy • střešní okna • sítě proti hmyzu
- předokenní rolety • vjezdové brány a ploty • privátní a průmyslová vrata

www.pomajbik.cz

Kvalita pro váš domov.

Bojí se o své bydlení

Sledujeme prodej mnoha desítek bytů ve Velké nad Veličkou

Stovky a stovky občanů Velké nad Veličkou našly v sedmdesátých letech minulého století svůj domov v panelácích na místním sídlišti. Paneláky patřily místní Kordárně, které se velmi dařilo a zaměstnávala mnoho lidí z Velké i okolí. Ve chvíli, kdy nastaly obrovské problémy a Kordárna se dostala do dluhů, získala paneláky Česká spořitelna. Ta je podle našich informací v těchto dnech prodala jednomu

z brněnských bytových družstev. Lidé v panelácích se bojí, protože nevědí, co s paneláky bude a zda nepřijdou o střechu nad

„Nikdo nás o ničem neinformuje, my jsme tady prostě páté kolo u vozu,“ stěžuje si jeden z obyvatel Jan Štipčák. „Nevíme ani to, jestli údajně Kordárna bytovky prodala, nebo jsou v zástavě banky. Myslím si, že by měl být na prvním místě k odprodeji vyzván především nájemník, a ne někdo druhý!“, pokračuje ve svém rozčilení.

Nejistota a nejistota

On i většina dalších nájemníků žije v nejistotě, protože neví, na čem je. Žijí v bytovkách poznamenaných zubem času, do kterých podle nájemníků bývalý majitel vedle běžných malých oprav prakticky od postavení nic velkého neuložil. Samotným obyvatelům se investovat do cizího majetku nechce, a ani neví, kdo případným novým majitelem je. V chátrajících bytovkách se navíc najdou někteří lidé, kteří odmítají nájem platit s odůvodněním, že nemají z čeho. Většina obyvatel by si konečně přála, aby byty byly v jejich vlastnictví.

„Platíme nájem jak ve městě, možná ještě vyšší! To není normální. Do baráku nedali ani korunu, všechno je v katastrofálním stavu a neustále zvyšují nájem. Nic se proto nedě-

Rozčilení nájemníci, kteří podle svých slov ani nevědí, kdo je nyní majitelem paneláků, ve kterých bydlí.

lá a jenom z nás vysávají peníze!“ rozčiluje se v diskutujícím hloučku nájemníků před bytovkou Bohumil Kočí.

„Je to hrozné a neúnosné, abychom stále platili navyšované nájemné! Kam jdou vlastně ty peníze?! Domy už jsou staré, tzv. vybydlené. Nikdo nám přitom nic neřekne, neinformuje, co se s byty stane. Teď nám sem zabudovali bez našeho vědomí plynové ko-

telny a chtějí po nás abychom si to zaplatili. Nic platit nebudu, protože to není naše. Kdybychom to měli všichni ve vlastnictví, tak nemáme nikdo z nás připomínek a rádi přispějeme,“ tvrdí rozrušeným hlasem domovnice bytovky 641 Anna Kuldová a další s ní souhlasí.

„Mně zatéká z vrchního patra tři roky záchod, a když to chodím do Kordárny hlásit, tak mně říkají, že nemají na opravu peníze. Přitom

patnáct set korun platím měsíčně za topení a vodu! Myslím, že na dvou pokojový byt je to celkem dost peněz,“ dodává k problémům rovněž notně nespokojená nájemnice ze stejného domu Marie Hudečková.

Raději se odstěhovala

Naproti v bytovce bydlela do nedávna Jarmila Miškeříková, v jednu dobu dlouholetá domovnice. Současná problémová situace v domě ji donutila k různému rozhodnutí.

„Nikdo nic neví, co bude s kordárskými bytovkami, a to jsem se dokonce ptala ve fabrice. Bydlela jsem v ní 34 let. V posledních patnácti letech nám slibovali, že nám Kordárna byty odprodá, a od té doby se nic neděje. Taky jsem si zřídila spoření na případný odprodej. Akorát jsem se doslechla, že baráky půjdou do dražby a nic neprodají, až bude nový majitel. Na bytovce byla okna nevyměněna, v zimě jimi pěkně táhlo, v deštivém počasí mi tekla po stropě v místnosti voda ze střechy. Poté mě z toho trápily plísňe. A v tom sem měla žít?“

Šokem prý pro ni bylo navýšení nájemného dvakrát za rok o 1 500 korun. „Pro mě důchodce už to bylo neúnosné. Tak jsem se naštvála, vybrala všechny úspory a koupila v realitce na druhé straně Velké starší barák na moje dožití. Navíc mám už jistotu, že je to můj vlastní dům, do kterého už mohu bez obav investovat peníze na případné opravy,“ konstatuje bývalá domovnice jedné z kordárských bytovek Jarmila Miškeříková.

Kdyby tyto fotky byly barevné, byl by ten rozdíl ještě výraznější. Vlevo neudržované paneláky, které Kordárna ztratila kvůli svému zadlužení, vpravo paneláky opravené v družstevním vlastnictví. Ani se nechce věřit, že ty i ty paneláky jsou z jednoho místa, z Velké nad Veličkou.

Text a foto: Antonín Vrba

Zpravodaj Místní akční skupiny

Hornácko a Ostrožsko

Představení ukončených projektů

Představujeme podnikatele

Zajímavé projekty škol

Podnikatelé

Kulturní akce

Členové Místní akční skupiny Hornácko a Ostrožsko.

PŘEDSTAVENÍ PODPOŘENÝCH PROJEKTŮ

V RÁMCI 5. VÝZVY MAS HORŇÁCKO A OSTROŽSKO V RÁMCI OPATŘENÍ IV.1.2. REALIZACE MÍSTNÍ ROZVOJOVÉ STRATEGIE

Vážení čtenáři,

máme za sebou již páté kolo příjmu žádostí o dotace, kde se rozdělovala částka ve výši 2. 304. 631 Kč. Tentokrát to bylo velmi těžké rozhodování. Bylo podáno 7 projektů, z nichž jeden nesplnil formální kritéria přijatelnosti. Členové výběrové komise tak hod-

notili celkem šest projektů. Na jednání valné hromady byla odhlasována změna pořadí projektů proti rozhodnutí výběrové komise. Měl se upřednostnit projekt na rekonstrukci kostela v Hrubé Vrbce, který však nedosahoval potřebný počet bodů pro získání třetí

pozice. Proto jsme dne 23. 6. 2010 zaregistrovali na RO SZIF v Olomouci vybrané a náhradní projekty podle bodového hodnocení výběrové komise MAS. Konečné rozhodnutí o výběru podpořených projektů dostanou žadatelé přímo od RO SZIF Olomouc.

Předpokládáme, že v prosinci 2010 bude vyhlášeno další 6. kolo výzvy pro projekty podnikatelů, neziskových organizací a obcí. Aktuální informace naleznete na našich stránkách www.leader.ostrozscko.cz.

Tady jsou tři projekty, které získaly při hodnocení nejvíce preferenčních bodů:

Fiche 1 – Podpora cestovního ruchu – ubytování a sport

JANA KUBÍKOVÁ: Rekreační středisko bez překážek

Projekt Rekreačního střediska Vápenky nejvíce ocení starší lidé a osoby s omezeným pohybem. Hlavním záměrem projektu je vybudování bezbariérové rampy a sociálního zařízení pro imobilní návštěvníky. Nová rampa umožní bezbariérový přístup na terasu, odkud je hlavní vstup do budovy, kde se nachází restaurace a ubytování. Dané aktivity přispějí k poskytnutí komplexních služeb střediska. V rámci projektu vznikne i lákavý kvetoucí záhon před hlavním vstupem. Dotace činí 454. 257 Kč. Nové služby můžete využít již v prosinci 2010.

ING. ALENA ŠVIHELOVÁ: „Půjčovna sportovních potřeb Velká nad Veličkou“

Oblíbeným způsobem odpočinku, který spojuje poznávání navštívené oblasti s aktivním

sportem, je cykloturistika a pěší turistika. Oblast mikroregionu Ostrožska a Hornácka je protkána sítí turistických cest a cyklostezek. V současnosti v regionech chybí k dispozici půjčovna kol a sportovních potřeb. Vzhledem k vzrůstající poptávce a absenci této služby, žadatelka hodlá efektivně využít starší budovu skladu a provést rekonstrukci objektu pro vybudování půjčovny kol a sportovních potřeb

V půjčovně bude k dispozici 6 horských kol pro dospělé a 4 horská kola dětská, 5 pánských a 5 dámských trekkingových kol, 1 přívěsný 2místný dětský vozík a potřebné vybavení – přilby, brašny na kolo. Pro pěší turistiku budou v nabídce Nordic Walking hole. Dotace činí 897. 000 Kč. Realizace projektu bude dokončena v prosinci 2011.

Fiche 4 – Ochrana a rozvoj kulturního dědictví venkova

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST BORŠICE U BLATNICE: Rekonstrukce kul-

turní památky kostela sv. Kateřiny – 1. etapa

Kostel sv. Kateřiny stojí uprostřed obce od roku 1788. Jedná se o nejstarší občanskou stavbu na území obce, která je památkově chráněná.

Dlouhodobým problémem, který farnost trápí je vlhkost spodní stavby. Stavebně technickým průzkumem bylo zjištěno, že poruchy fasády nad terénem jsou zasaženy vzlihanou zemní vlhkostí, migrující v základovém a ve vyšším zdívu spodní stavby. Tato vlhkost se kombinuje s atmosférickou vlhkostí, a tím dochází k jejich stálé destrukci. Z estetického hlediska tyto vady tvoří na památce velké defekty a jsou zdrojem požadavků stálých nákladů na opravu. Stávající stav je naprosto nevyhovující a hygienicky závadný. 1. etapa obnovy má odstranit vlhkost pomocí sanací zdiva. Na ni naváže 2. etapa - oprava fasády, zajištění funkčnosti vzduchových kanálů a provedení odvětrání celého obvodu kostela. 1. etapa bude ukončena v dubnu 2011, dotace na ni činí 953. 374 Kč.

PROJEKT SPOLUPRÁCE - MORAVSKÉ A SLEZSKÉ OVOCNÉ STEZKY

Název dotačního programu: Program rozvoje venkova ČR 2007-2013

Hlavní opatření: IV.2.1. Realizace projektů spolupráce

Vedlejší opatření: III.3.1. Vzdělávání a informace

Předpokládané datum zahájení projektu: 06/2010 - 05/2012

Předpokládaný rozpočet projektu celkem: 4. 326. 570. Kč

Předpokládané zdroje financování z EU a SR 89% 3. 852. 508. Kč

Předpokládané zdroje vlastního financování 11% 474. 062. Kč

Projekt bude realizován na území sedmi místních akčních skupin:

MAS Nízký Jeseník, MAS Partnerství Moštěnka, MAS regionu Poodří, MAS Bojkovska, MAS Hornácko a Ostrožsko, MAS Rýmařovsko, MAS Rozvojové partnerství regionu Hranicko.

Bude založen na procesu spolupráce veřej-

ného, neziskového a soukromého sektoru při realizaci propagačních a vzdělávacích aktivit. Navazuje územně a ideově na stávající projekt Ovoce k lidem, lidé do sadů realizovaný na území MAS Opavsko a MAS Rozvoj Krnovska.

Stručný obsah projektu:

Podstata projektu Spolupráce spočívá v aktivitách, které směřují k zachování a rehabilitaci ovocných stromů jakožto dárců plodů, jako součásti mnoha tradic a významných krajinných prvků.

Projekt je zaměřen na následující činnosti:

- Zmapování historicky, krajinnářsky či jinak významných alejí, sadů a jiných prvků, v nichž jsou přítomny ovocné stromy, za účelem záchrany tradičních krajinných prvků se zastoupením ovocných stromů a zvýšení povědomí o starých a krajových odrůdách.
- Propagace ovocnářství jako součást místní-

ho kulturního a přírodního dědictví.

- Zmapování stávající infrastruktury - moštárny, palírny, podniky zabývající se zpracováním ovoce atd., jejich propagace formou příručky pro spotřebitele, společné propagace na akcích v rámci projektu.
- Vzdělávání v oboru pěstování a zpracování ovoce - ovocnářský kurz, exkurze do starých sadů, za zpracovateli ovoce.
- Nalezení a prezentace doplňkových turistických cílů spojených s ovocnými stromy, alejemi, sady atd.

Celkové výdaje části projektu MAS Hornácko a Ostrožsko jsou ve výši 602. 053 Kč. Dotace za část projektu MAS Hornácko a Ostrožsko je ve výši 535. 997 Kč. Vlastní zdroje spolufinancování části projektu MAS Hornácko a Ostrožsko jsou ve výši 66. 056 Kč.

MEZINÁRODNÍ PROJEKT SPOLUPRÁCE OŽIVUJEME VENKOVSKÁ STAVENÍ NA MORAVĚ A MYJAVĚ

Název dotačního programu: Program rozvoje venkova ČR 2007-2013

Hlavní podopatření: III.2.1.2 Občanské vybavení a služby

Vedlejší opatření: III.2.2 Ochrana a rozvoj kulturního dědictví venkova

Vedlejší opatření: IV.2.1 Realizace projektů spolupráce

Předpokládané datum zahájení projektu: 06/2010 - 11/2012

Předpokládaný rozpočet projektu celkem: 5. 607. 905. Kč

Předpokládané zdroje financování z EU a SR 76% : 4. 263. 999. Kč

Předpokládané zdroje vlastního financování 24% : 1. 343. 906. Kč

Projekt bude realizován na území tří místních akčních skupin:

MAS Strážnicko, MAS Hornácko a Ostrožsko, Kopaničiarsky región - miestna akčná skupina - Slovensko.

Stručný obsah projektu:

Hlavním cílem spolupráce je rozvoj partnerství tří MAS. Jedná se o postupné a vzájemné propojování vybraných aktivit a činností v území působnosti partnerských MAS (opatření IV.2.1). Předkládaný projekt spolupráce je zaměřen na podporu a oživení aktivit místních spolků spojených s tradicemi regionů a vzájemnou spoluprací členů MAS, spoluprací obcí se spolky, zaměřuje se na aktivity v území využívající místního bohatství

pro zlepšení identity regionů a oživení občanských aktivit.

Projekt má 4 nosné pilíře:

- Rekonstrukce tradičních lidových stavení, která znovu ožijí a poskytnou patřičné zázemí pro spolky. Lidová stavení budou sloužit pro prezentaci tradic a venkovských hodnot. Stanou se lákadlem pro turisty a návštěvníky. Součástí projektu bude i vylepšení vybavení lidových stavení.
- Podpora tradičních místních producentů formou venkovských tržnic a propagace
- Podpora starokrajových odrůd ovoce formou podpory tradičních akcí zaměřených na starokrajové odrůdy ovoce s ojedinělou publikací o starokrajových ovocných dřevinách.
- Realizace expozic se zaměřením na místní spolky.

Společné výstupy projektu:

MAS Hornácko a Ostrožsko, MAS Strážnicko a Kopaničářský region

- Společná publikace o historii tradičního pěstování a využití ovoce (pro všechny 3 MAS).
- Propagační materiály projektu Spolupráce (tzn. Turistický produkt) a předměty o projektu (pro všechny 3 MAS).
- 1 setkání členů MAS společně se zastupiteli obcí, zástupci neziskových spolků, spojeno s ukázkou úspěšných projektů a ocunávkou regionálních produktů (pro všechny 3 MAS).

- 3 x venkovská tržnice, spojená s výstavou ovoce, regionálních produktů nebo košťů v rámci akcí, výměna řemeslníků (pro všechny 3 MAS).
- 3 x setkání zájmových skupin (pro všechny 3 MAS).
- Prezentace výstupů projektu každého partnera na Gazdovskom dvore orientované na odevzdání zkušeností s provedením tohoto zařízení (pro všechny 3 MAS).
- 3 bannery projektu Spolupráce (pro všechny 3 MAS).

MAS Strážnicko:

- Obnova budovy Hotařské budy - obnova střešní krytiny a části omítek.
- 1 x mobilní drtič a lis na ovoce.
- 1 x stan 12 x 6 m.
- Expozice práce ve vinohradech

MAS Hornácko a Ostrožsko:

- Rekonstrukce domku v Ostrožské Nové Vsi na památkový domek - vytvoří se zázemí pro spolky, pro pořádání akcí, expozice zpracování ovoce, expozice tradičního bydlení.

Celkové výdaje části projektu MAS Hornácko a Ostrožsko jsou ve výši 4. 887. 905 Kč. Dotace za část projektu MAS Hornácko a Ostrožsko je ve výši 3. 679. 999 Kč. Vlastní zdroje spolufinancování části projektu MAS Hornácko a Ostrožsko jsou ve výši 1. 207. 906. Kč.

Milí čtenáři,

máme pro vás představení dalších úspěšně dokončených projektů z 2. a 3. výzvy MAS Horňácka a Ostrožska. V obou případech byly žadatelé obce a v současné době podaly žádost o proplacení dotace a čekají na kontrolu ze Státního zemědělského intervenčního fondu Olomouc.

OBEC OSTROŽSKÁ NOVÁ VES: Revitalizace zeleně v ulici Lhotská a parku Hrdinů Ostrožská Nová Ves

Místní obyvatelé i projíždějící návštěvníci určitě zaregistrovali nové výsadby v lokalitě ulice Lhotská. Smyslem nově navržené vegetace je vytvoření reprezentativní zeleně v lázeňské obci Ostrožská Nová Ves, která je zároveň funkční a vytváří vhodný doprovodný prvek komunikace. Největší změny jsou v parku Hrdinů, kde nové výsadbě předcházelo kácení přestárých a zdravotně nevyhovujících stromů. Staré stromy byly nahrazeny mladými, vyrovnala se nerovnost terénu, vznikly nové zpevněné plochy a příjemné záhony z nižších kvetoucích keřů. Další sadové úpravy zaznamenal i prostor před základní školou a ostrůvky podél komunikace III/4991, B.

Obyvatelé všech věkových kategorií získali nová funkční místa k příjemnému odpočinku nebo poklidnému zastavení.

CELKOVÉ VÝDAJE: 1. 423. 012 Kč dotace: 752. 140 Kč, vlastní zdroje obce: 670. 872 Kč.

Před realizací - prostranství před ZŠ

Po realizaci

Před realizací – ostrůvky podél komunikace

Po realizaci

Před realizací – park Hrdinů

Po realizaci

Před realizací – park Hrdinů

Po realizaci

OBEC LOUKA: Vybavení multifunkčního hřiště v obci Louka

Obec Louka vytvořila pro děti krásné multifunkční hřiště. Bohužel pořizovací náklady byly tak vysoké, že obci nezbyly finance na vybavení ani oplocení hřiště. Tím pádem děti nemohly hřiště dostatečně využívat a jedinými nežádoucími účastníci byli čtyřkolkáři nebo milovníci skate, kteří naopak hřiště znehodnocovali. V rámci projektu se vybuodovalo nové oplocení a především se nakoupilo vybavení hřiště - branky pro minikopanou, síť na nohejbal, volejbal a košíkovou. Díky novému vybavení se rozšířila možnost využití hřiště. Již zaběhlé sportovní akce (nohejbal, volejbal), které se v Louce konají, mají konečně důstojnější zázemí. Doufejme, že děti během prázdnin dostatečně otestují nové zařízení a prožijí na hřišti jen samé příjemné okamžiky bez úrazu.

CELKOVÉ VÝDAJE: 396. 776 Kč, dotace: 297. 000 Kč, vlastní zdroje obce: 99. 776 Kč.

Před realizací

Po realizaci

Noční hraní Túfaranky v Louce

Fotkami Františka Gajovského se vracíme k vyhrávání dechové hudby Túfaranka v Louce „Pod Hájem. Dechovka hrála 3. července, ale jak jsme se dozvěděli, její hraní se protáhlo až do noci už 4. července.

Egyptská odysea v Louce

Další z mnoha zdařilých nápadů se podařilo zrealizovat počátkem května „lúcké omladině“. Celodennímu turistickému výšlapu, spojenému s různými soutěžemi, do okolí rozkvétající přírody nahrálo i slunečné počasí.

Egyptská odysea, jak se akce jmenovala, přilákala přes čtyřicet dětí školních i předškolních. Přišli i rodičové a celou několikakilometrovou trasu v ne zrovna lehkém terénu zvládly i dvě maminky s dětmi v kočárku.

„Vloni se výšlap nesl v duchu myslivosti a měl název Na pytlácké stezce, letos bylo zvoleno téma Egyptská odysea. To proto, že všechny hry a soutěže, které byly na trase kolem Louky připraveny, měly vztah k historii Egypta. Možná tak trochu i ke křesťanství

- stvoření světa, deset egyptských ran a podobně,“ sdělila nám předsedkyně kulturně-školní komise při obci Louka Marie Škopíková. Ohlas u dětí sklidili i zástupci myslivců z MS Volavec, kteří se také podíleli na zdár-

ném průběhu. Jan Škopík předvedl přímo v přírodě práci svého loveckého psa.

„Pro děti je to i ideální možnost jak poznávat své mateřské okolí, přírodu, pěstovat si vztah k rodnému místu, třeba se v mládí rozletí do světa, ale možná je vzpomínky jednou přitáhnou zpátky,“ míní zkušený nimrod Jan Škopík.

„Poděkování patří hlavním organizátorům, tedy naší mládeži. Budiž jim přičteno ke cti, že projeví takový zájem o práci s mladšími dětmi. Příprave a vymýšlení disciplín věnovali hodně volného času a při akci bylo vidět, že si to užívají stejně jako ti soutěžící,“ dodala Marie Škopíková.

Antonín Vrba

Lhoňané zachraňují rybník v kopci

Šel jsem se podívat na rybářské závody v Ostrožské Lhotě, ale na místě jsem poznal, že nešlo vůbec o to, kdo vyhrál nebo co kdo chytil, ale ze všeho nejvíc šlo o jeden malý obecní rybník, který se snaží zachránit skupinka ochotných lhotských rybářů. Ještě před několika lety to vlastně žádný rybník nebyl, byla to jen zarostlá močidla, u kterých byste se ani nezastavili. Díky těmto rybářům je dnes ale

v kopci na Antonínek pěkný a udržovaný rybník, který má v pronájmu Lhoňan Patrik Trčka - na fotce právě ukazuje klukům, jak nahodit udici. Patrikova práce je na rybníku hodně vidět, perfektně s manželkou připravili i závody a celé zázemí. Když jsem s ním ale mluvil, několikrát opakoval - všechno kolem rybníku je zásluha celé skupinky místních rybářů.

RB

Zajímavosti ze škol

Výborný koncert

Výchovný koncert? Mnohé děti (a možná i jejich rodiče) by se ušklíbli, zdvořile či nezdvorně by poděkovali a šli dál. Základní umělecká škola v Uherském Ostrohu ale připravuje pro žáky takové výchovné koncerty, které stojí rozhodně za návštěvu. My jsme se byli podívat na koncertě pro Mateřskou a Základní školu v Hluku a musím říci, že děti byly nadšené. Určitě by takové koncerty měly smysl i pro další školky a školy. Pokud vím, po Hluku následoval ještě Uherský Ostroh. Podstatou koncertů je humor, s kterým ale k dětem nenápadně přichází také vzdělávání, ponaučení, výchova. Například? Děti se dozví, že se na koncertech musí chovat slušně a tiše. Nebo – co že je to za hudební nástroj, který teď hraje? A co mají společného housle a kytara? A jaké máme všechno strunné nástroje? A znáte tuto písničku? „*Když se zamiluje kuň, koňskou láskou, zpívejte písničku,*

pro jeho klisničku, nechte ho jít...“ Děti reagují bezprostředně a spontánně, zpívají, hlásí se, vstávají ze židlí, smějí se...

Nezbývá než vzpomenout ty, kteří všechno připravili. Průvodci celého koncertu byli dva parádní klauni, tedy... Pardon, dvě ženy, paní učitelky z ostrožské umělecké školy, Katka Řihová a Barbora Kasanová. A hudební doprovod obstaral taneční orchestr při ZUŠ pod vedením Milana Všetuly, k němuž se jednu chvíli přidaly dívky, které se učí na housle v hlucké pobožce této školy. Těšme se, co si připraví na příště.

RB

(Video z koncertu najdete na www.mestohluk.cz)

Mladí výtvarníci vystavují na zámku v Uherském Ostrohu

Se školním rokem se rozloučili i žáci výtvarného oboru ZUŠ Uherský Ostroh výstavou nazvanou „L a b y r i n t“, která představuje celoroční průřez jejich tvorbou. Cílem bylo vytvořit něco nového, něco z ničeho, zkoušet nové náměty i techniky. A taky dát do výsledné práce kousek sebe a tak sebe charakterizovat, neboť každý má svůj rukopis, jenž odráží jeho vlastní myšlení a citění.

Výstava byla zahájena vernisáží, která se konala 8. června 2010 a na níž se sešly desítky návštěvníků, a je k vidění do 15. srpna 2010 na chodbách 2. patra ostrožského zámku.

ZP

Sympatické pasování prvňáčků v Ostrohu

Náš časopis přijal ke konci června pozvání paní ředitelky Mateřské školy s křesťanskou výchovou v Uherském Ostrohu Zdenky Baladové na Letní slavnost, kterou její školka pořádala. Pozvání jsme s radostí přijali, a tak mohli být svědky velmi příjemného setkání s bohatým programem, který vrcholil pasováním prvňáčků. Potěšující bylo také to, že budoucí školáčky si dopředu „vzpovídaly“ moderátor Ivan Helmich, díky kterému jsme mohli například slyšet, co děti baví. Co jsme se tedy o dnešních dětech dozvěděli?

Například to, že tančí břišní tance, hrají fotbal, hokej či jinak sportují, oblékají se (holky) do šatů princezen, ve školce i doma rády malují, hrají si s kočárkem, panenkami, auty, Spidermanem nebo stavebnicemi, rádi jí větší buchtičky s krémem – ale také kaši s rýzkem či vepřo-knedlo-zelo. Jeden z kluků prozradil, že umí počítat do sta. A jedna z holčiček takto odpověděla na otázku, jaká je její oblíbená hračka: televize. Naštěstí byla jediná. Ve školce bylo opravdu velmi příjemně, myslím, že se na zahradě sešla většina rodičů. Vedení patří velký dík za takovou akci. A dík

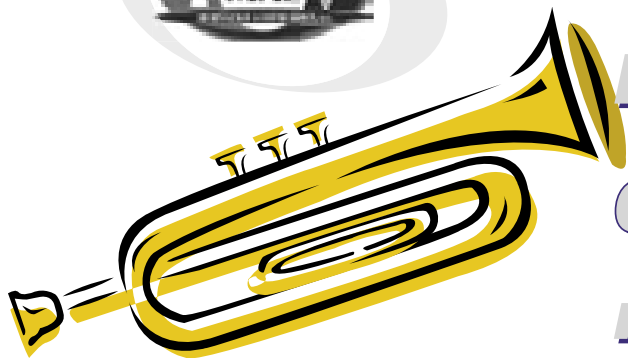
určitě patří i za to, jaký tady vytvořili z dětí country kroužek. Nakonec jsem si nechal ještě odpověď jedné holčičky. Na otázku, co měla ve školce ráda, odpověděla: „*Jak mě měla paní učitelka ráda.*“ Přejme tedy do

nového školního roku dětem ve školkách, aby potkávaly samé takové paní učitelky.

RB

(Video z akce najdete na www.ostrozsko.cz)

Představujeme dechové hudby našeho regionu

Blatnička má nové CD a budoucnosti se nebojí

O dechových hudbách tady v časopisu příliš často nepíšeme, což je škoda, protože dechovka k našemu regionu vždy patřila, navíc stále platí, že tam, kde taková muzika hraje, tam je také dobrá nálada. Vydal jsem se proto za jednou z muzik, za Blatničkou, jejíž muzikanty potkávám při hraní dost často. Navíc byl k setkání ještě jeden důvod – Blatnička totiž natočila zbrusu nové CD „Tam za dědinů“.

„Přes zimu jsme přiostržili zkoušky, uzavřeli do nahrávacího studia ve Veselí nad Moravou a začali nahrávat právě cédéčko, které je už naše třetí, první jsme natočili v roce 1996, druhé v roce 2006. Některé věci, zpěvové dotáčky, jsme pak ještě dodělávali v nahrávacím studiu v Lipově,“ říkal mi jeden z muzikantů Pavel Marek, který v muzice hraje na pozoun.

Povídali jsme si v nezvyklém prostředí, v jednom z domů, kde Pavel Marek jako malíř právě pracoval – a měl zrovna přestávku.

Čtenáře našeho časopisu by mohl zajímat určitě křest tohoto nového cédečka. Ten proběhne na Slavnostech vína a otevřených památek v Uherském Hradišti.

Tedy přesně, **v sobotu 11. září od 14.00**, kde Blatnička zahájí přehlídku dechových hudeb Slováká křídlovka. Dalšími vystupujícími budou Hradčovjanka, Staroměstská kapela, Šarovec (z Hluku!) a Nivničanka.

Pojďme ale zpátky do Blatničky. I když – je dechová hudba Blatnička s kapelníkem Miroslavem Zalubilem opravdu muzikou z Blatničky? Stále více muzik totiž kvůli nedostatku hráčů „loví“

hráče ze všech možných míst. Platí to také o Blatničce?

„Já myslím, že patříme k Blatničce, nejsme nějaká muzika složená z cizích muzikantů, určitě nás místní cítí jako dechovku své vesnice,“ odpovídá Pavel Marek, byť přiznává, že většina v Blatničce nežije. „V Blatničce žiju já, další dva muzikanti a zvukař. Ale musím k tomu dodat, že většina dalších muzikantů se buď v Blatničce narodila, nebo k ní mají vztah.“ A jak vidí současný „kádř“ muziky? „Máme stabilní mladý kádř a žádného muzikanta jinde

nepošťáváme. Odešli někteří žentí muzikanti a starší muzikanti a došli mladí kluci, u kterých je výhodné, že nejsou ženatí.“

Jak si můžete přecíst, této kapele se daří a podle slov Pavla Marka nemá obavu ani z budoucnosti. Muzikanti si navíc potvrdili, že hrají kvalitně, loni totiž vystoupili s jednou z nejlepších slovenských kapel, dechovou hudbou Drietomanka na společném koncertě v Hodoníně. „Oni měli šest nebo sedm profíků, my ani jednoho. Když se to obecenstvo v půlce koncertu dozvědělo, tak se divili, že dokážeme tak výborně hrát.“

Určitě musím ještě vzpomenout zpěvačky Blatničky, Petru Nožičkovou z Blatnice a Hanu Náhlíkovou z Hroznové Lhoty. Mimochodem, při soutěžní přehlídce v Penzinku získaly prestižní cenu za nejlepší ženský pěvecký výkon.

Nakonec bych chtěl otisknout větu, kterou mi Pavel Marek zdůrazňoval. Ta věta je následující: „Rád bych všechny ujistil, že CD natočili ti muzikanti, kteří v muzice skutečně hrají. Ne jak některé jiné kapely, které si sezvou hostující muzikanty, ale na koncertě je neuslyšíte.“

RB

Tkadlec z Vrbky

Miroslav Urban tká především pro syny

Třináct let se věnuji regionální novinářině a píši o známých i neznámých lidech hlavně na Horňácku, Veselsku a Strážnicku. Člověk by si mohl myslet, že za tu dobu už tady zná snad všechny nějak výjimečné lidi. V polovině června jsem zjistila, že to není pravda.

Spousta novinového papíru se v posledních letech popsala o tkadleně Haně Buchtelové z Malé Vrbky. Vždyť vlastní i titul Nositel tradice lidových řemesel. Jen málokdo ale možná ví, že v novodobé historii obce už dávno před ní v Malé Vrbce tkal letos osmačtyřicetiletý Miroslav Urban.

Po absolvování základní školy se totiž vyučil tkalcem ve Škole uměleckých řemesel v Praze. A právě tento muž je autorem výstavy s názvem Tkaní a výšivka na Horňácku. V obecně prospěšné společnosti Tradice Slovácka v Blatničce byla expozice veřejnosti otevřena dvacátého června. Autor ji rozdělil to čtyř tematických celků.

V první části je vidět, jak tkalcovské výrobky dříve lidé využívali v horňáckých obydlích. V dalším celku se návštěvníci dozví něco o pěstování a zpracování konopí, výrobě přize i vlastním tkaní. Ná-

sledující blok připomíná využití plátva a vzorové tkaniny minulosti. V závěrečném oddíle Miroslav Urban představuje svou současnou tvorbu. Člověk žasne, jakou nádhrou dokáže muž ve volných

chvilách vyrobit. „Po vyučení jsem si udělal maturitu se zaměřením na umělecko - průmyslové práce. Pracoval jsem pod Ústavem lidové umělecké výroby. Pak jsem ale přešel do družstva, kde jsem byl zootechnikem a později dělníkem v živočišné výrobě,“ prozrazuje Miroslav Urban, který dnes prodává v obchodě v Malé Vrbce.

Nicméně láska ke tkaní mu zůstala. Doma má funkční stav pocházející z roku 1854. Svému velkému koníčku se nyní věnuje především v zimě, kdy tvrdí, že je více času. V Malé Vrbce se tkalo už od pradávna, takže není žádným divem, že za tkalcovským stavem sedával i Urbanův dědeček.

„Tkám většinou pro sebe. Mám tři syny, takže chci, aby měli zbudovaný kraj. Chystám jim plátva na košile i kalhoty,“ říká skromný chlapík, který dokáže po počátečním ostychu o své zálibě poutavě vyprávět. Expozici doplňují více než sto let staré horňácké kroje a výšivky, které zapůjčily ženy. Zajímavou výstavu je možné navštívit do konce prázdnin.

Text a foto: Lenka Fojtíková

Novoveštané na Zlaté včele v Rousínově

Rousínov u Brna je menší městečko spojené nejen se slavnou výrobou nábytku, ale od soboty 10. dubna 2010 spojené rovněž s oblastní včelařskou soutěží Zlatá včela.

Je velmi potěšující psát o úspěchu Novoveštanů na jakékoli soutěži, ale věřte, že jak soutěžící děti, tak jejich doprovod zde nebyl jen do počtu.

Celkem se nás do Rusínova vydalo 6 dětí a 3 dospělí s nadějí, že nějakou tu cenu přivezeme domů, prožijeme příjemnou sobotu a hlavně nám krásné zážitky ze soutěže a setkání s mnoha včelaři a odborníky budou připomínat soutěž Zlatá včela v Rousínově.

I když v kategorii mladších včelařů jsme na stupně vítězů nedosáhli, přesto je potřeba všechny pochválit, snažili se, bojovali. Takže jen pro pořádek - z 35 mladších dětí skončil Jenda Miklíček 7., Petr Lstibůrek 11., Veronika Hůsková 18. a Ondra Lekeš 23. Zato ve starší kategorii ze 17. soutěžících s naprostým přehledem vyhrál Marek Bedřich, a cena, kterou tady všichni obdivovali, putovala do Nové Vsi - krásný nový úl. Jen jeden bod chyběl Honzovi Pavlasovi ke třetímu místu, ale i 4. místo je úspěchem.

Smekáme před všemi, kteří se jakýmkoliv přispěním podíleli na zajištění a organizaci celé soutěže, která jenom potvrdila, že mezi včelařskými přáteli je dobře, a už se těšíme na další setkání.

Všichni, kteří byli 10. 4. 2010 v Rusínově

Dva podnikatelé od Javořiny

Klimek versus Janás: Nesoupeří, ani se nebojí konkurence

Motto Libora Klimka: *Nejlepší reklamou je nás navštívit a odzkoušet prostředí a poté nás na internetu vychvalovat. To je ta živá, pravá reklama!*

Motto Františka Janáse: *Spokojený návštěvník – velká dřina, ale i velká odměna.*

Jedny z nejkrásnějších, doslova panenských míst v přírodě na Hornácku najdete ještě dnes na konci regionu, v okolí nejvyšší hory Bílých Karpat - Javořiny (970 metrů) v osadě Vápenky, katastrálně spadající pod Novou Lhotu. Také zde žili místní lidé donedávna v tvrdých podmínkách, které mladší generace „vyhnaly“ za lepšími životními podmínkami, prací do měst. Odvážnější jedinci chtějí tento „kút“ regionu zviditelňovat, nabídnout široké služby návštěvníkům, pohostinnost turistům, kolařům, organizovat různé společenské, kulturní či sportovní akce. Jsou přesvědčeni, že zde „živo“ ještě bude.

Patří mezi ně i dvojice podnikatelů, kteří když se setkali na společné cestě podnikání v počátcích, tak mezi nimi panovala nevráživost, konkurenční boj. Nyní už mají na svoji „stejnou práci“ s odstupem času podstatně jiný názor.

REKREAČNÍ STŘEDISKO VÁPENKY

Při příjezdu do osady po silnici od Suchovských Mlýnů narazíte nejprve na velký pouťáč, který vás nasměruje do rozsáhlého přírodního areálu - Rekreačního střediska Vápenky, kde je hlavní budova s restaurací, novými chatkami a rybníkem, které obhospodařuje majitel Libor Klimek, muž zručný mnoha řemesel, společně se svojí přítelkyní Janou Kubíkovou. Najdete zde nabídku celoročního ubytování v pokojích, chatkách, stanech a obytných přívěsech.

„Přede mnou se zde pokoušelo pracovat osm nájemců a nikomu to nešlo. Myslím ve výdělku. Když jsem do toho šel, tak mi nikdo také nevěřil, že se mně to tady podaří dlouhodobě rozjet. V roce 1999, když jsem byl požádán o opravu tehdy chátrajícího a nefunkčního objektu patřícímu obci Nová Lho-

ta, to tady příliš vábně nevypadalo. Areál mi jaksi přitom přirostl k srdci a požádal jsem obec o pronájem mojí osobou, což mi přišlo vstřícné.“ vzpomíná na začátky Libor Klimek. Za tehdejší pomoci obce, dotací a vlastních peněz se mu podařilo budovu zrekonstruovat. „V hlavní budově, kde se může ubytovat až padesát lidí, jsme rozšířili prostory o terasu, která se hodně využívá při společenských akcích. Nedávno jsme zprovoznili tři nové chaty, každá pro osm lidí. Je zde sociální zařízení se sprchou. Ubytovaným přijde určitě vhod i satelit, včetně internetu. Z bývalé hasičské nádrže se nám podařilo vybudovat malý rybníček, kde chováme pstruhy. Když má host zájem, půjčíme mu prut a může si ho dokonce i sám chytit. Je to u nás hodně oblíbené a k úplné spokojenosti hosta mu úlovek připravíme v menu hned na několik způsobů. S touto službou se daleko široko v okolí nesetkáte. Další specialitou u nás na jídelničku je tzv. vápenská kapsa - bramborák plněný masem. Podotýkám, že nevaříme z mražených polotovarů. Nechybí ani hornácké speciality starých kuchařek, jako patenty, báleše, kyselica a jiné pochutiny.“ láká Libor, který se umí pohybovat se zástěrou a vařečkou v ruce i v kuchyni.

S organizováním společenských akcí, které nyní proslavují středisko, to neměli v počátcích lehké. Návštěvníků chodilo málo, ale díky snaživosti a dobré propagaci se jim rok od roku daří „lákat“ čím dál větší klientelu. Snad největším příkladem byl letošní košť klobásek a košť slivovice, kdy přišlo několik stovek lidí. Zimní období zde nějak zvláště nepocítují. Konají se zde různé oslavy, večírky, před Vánocemi mají taky hodně rušno. Akce se doslova nabalují.

V lednu jsou rádi, že mají relativně klid, ale už vše chystají na jarní měsíce, na košť klobásek, květnový výšlap na Javořinu, na fotbalový turnaj o vápenskou kopačku, kde soupeří o prvenství deset družstev - sto deset účastníků. Sto čtyřicet kolařů přijelo vloňi změřit síly na náročný závod na Karpatský pedál.

„Když máme v září ukončení sezony, tak pozveme všechny kamarády se ženami, přítelkyněmi, opečeme sele nebo jehně a všechny hostím zadarmo za jejich spolupráci. Je to takové naše poděkování, poněvadž ve dvojici nejsme schopni organizovat velké akce,“ říká Libor Klimek a o konkurenci si myslí: „Zdravá konkurence je dobrá. Já mám svoji klientelu a kolega Janás má taky svoji klien-

Libor Klímek vládne rekreačnímu středisku Vápenky...

telu. A když je u nás plno, tak posílám právě k němu lidi. Navíc hosté u nás nesedí akorát na jednom místě, vyráží po okolí a taky naráží na hospodu U Černého potoka. Další konkurenci, která za nedlouho bude z bývalého zařízení bohuminských železáren na Nové Lhotě, taky vítám. Odtud má být vybudovaná cyklistická stezka vedoucí přes Drahy právě do osady Vápenky, a to nám může taky nakonec pomoci v další návštěvnosti“, dodává nebojácně Libor Klímek.

HOSTINEC U ČERNÉHO POTOKA

O několik stovek metrů dál od rekreačního střediska, až v samotném nitru osady, vás po pravé straně na začátku usedlosti pohledem upoutá rekonstruovaná budova s nápisem na štítě Hostinec U Černého potoka.

Pod tímto názvem je zde vybudován hostinec a penzion, který i bez navádějícího poutače nelze opomenout. Vypomáhají tomu i obrovské sochy ze dřeva rozmístěné po okolí. Jezírko s kaskádovitě přitékající průzračnou vodou slouží jako okrasa zahrady, místo ke zchlazení těla v parných dnech, ale i jako vodní nádrž použitelná v případě požáru.

Celý areál patří k budovatelským aktivitám pana Františka Janáse, kterému v jeho činnosti ochotně pomáhají žena Miroslava, dcera Helena a syn Martin.

V místě najdete stylově zařízený hostinec s celoročním provozem, ve kterém hladovým kolemjdoucím nabídnou celou plejádu tradičních jídel i místních specialit. V letních měsících je v provozu rozlehlá terasa s výhledem na Černý potok, který protéká areálem, a do pokojné zeleně protějščího severního svahu. Sportovci si mohou v hostinci zapůjčit jízdní kola a vyrazit za krásami Bílých Karpat pomocí vlastních sil. V zimě zde můžete

posedět u rozpáleného krbu s hrnkem svařáku či něčeho ostřejšího, nebo můžete na trénované nohy připnout lyže a vyrazit na některou z běžeckých tras, které na sněhu v okolí Velké Javořiny vyráží pan Janás se svými zaměstnanci. V průběhu příštího roku je plánováno rozšíření služeb o wellness centrum se saunou a vířivkou.

S pořádáním různých firemních setkání, rodinných oslav či svateb mají v místě také velké

zkušenosti. Dle přání zajistí výzdobu prostor, nachystají slavnostní menu i bohaté rautové stoly pro průběžné občerstvování během akce. Prostor celého areálu je pokryt bezdrátovým internetem, který je pro všechny návštěvníky zdarma.

Když v osmdesátých letech začal František budovat na Vápenkách chalupu, velice rád navštěvoval toto místo. Tehdy bylo v provozu pod názvem Hostinec pod Javořinou. Po revoluci v roce 1992 vrátili v restitucích budovu původním majitelům Řičánkům, a ti ji i s hostincem pronajali. Výsledek ovšem nebyl příliš efektivní. V roce 1997 byla dokonce hospoda zavřena. Nikdo ji nechtěl provozovat s odůvodněním, že je tu konec světa a na zařízení se nedá prosperovat.

„Nám to tehdy nedalo spát, tak jsme po čase majetek koupili. Myšlenka byla jasná. Nechtěli jsme podávat jen jídlo a pítí. Chtěli jsme nejprve budovu opravit, aby vznikla možnost ubytování návštěvníků, pak dát do pořádku okolí a vybudovat tak staronové společensko-kulturní centrum. I když jsem měl hlavně zpočátku určité pochybnosti, věřil jsem pevně v krásnou, nedotčenou okolní přírodu, věřil jsem, že minimálně kvůli ní si sem lidé cestu najdou. Čas ukázal, že lidé o toto prostředí skutečně stojí a také že mají zájem o vysokou kvalitu služeb, které nabízíme,“ říká František Janás.

Celá rekonstrukce hospody proběhla s cítem a s úctou k původní zdokumentované architektuře, takže při návštěvě na vás dýchne prostředí dávno minulé, ovšem s perfektními službami současnosti.

Během oprav vznikla i myšlenka, že se zde vybuduje centrum kultury a zábavy, jedinečné v regionu Hornácka. Aktivity podložili různými projekty, mezi které patří například pravidelná pracovní sympozia řezbářů či malířů či setkávání nejmladších návštěvníků - dětí, pro které pořádají úspěšný Dětský den a mikulášskou nadílku. Taky se zde na jaře usku-

tečnil historický zápis o vstup obce Nová Lhota do evropského společenství půdy. S velkým ohlasem se setkal i loňský folklorní „baladový maraton“. Nad scénářem kulturních akcí se značnou měrou podílí Markéta Radostová z Veselí nad Moravou.

František Janás si hodně pochvaluje spolupráci s obcí Nová Lhota, která je různým kulturním či sportovním aktivitám nakloněná a podporuje je. Taky je hodně rád, že přicházejí hosté, turisté a cyklisté v hojném počtu ze Slovenské republiky. Velkou akcí očekávají za pár dnů, kdy se na oslavě brněnského podnikatele fandícího Hornácku očekává návštěva kolem tří stovek hostů, zejména folkloristů.

„Podnikání v tomto oboru není jednoduchou záležitostí, je náročné na čas a lidi. Určité odreagování беру jako trenér fotbalového mančafu na Lhotkách. I když kopeme záhumenkovou ligu, je tam dobrá parta a jezdím mezi ně rád,“ uzavírá František Janás, jehož způsob získávání a udržení spokojeného zákazníka je poctivá práce.

Kvalitní služby tedy najdete u obou podniká-

... a František Janás vládne hostinci U Černého potoka.

telů. A to je ta správná cesta, kterou se vydal hned od začátku svého působení v lokalitě a která se projevuje v pracovním nasazení. Potvrzuje to též skutečnost, že do Vápenek se za nimi většina návštěvníků v průběhu roku ráda vrací.

Antonín Vrba

(Stránky vzpomínaných podniků jsou:

www.vapenky.webz.cz, www.vapenky.cz.)

„Oddychnu si, až uvidím na Horňáckých zaplněný areál“

Rozhovor o Horňáckých slavnostech s předsedkyní programové rady těchto slavností Marynkou Pavlincovou

Dominantní s rázným rozhodováním, tak lze stručně charakterizovat osobnost dlouholeté předsedkyně programové rady Horňáckých slavností Veličanky Maryny Pavlincové, učitelky Obchodní akademie ve Veselí nad Moravou a matky skvělého cimbalisty Petra Pavlince.

V radě PR HS pracuje jako členka téměř třicet roků. Před třinácti lety ji předsednictví předala velká folklorní odbornice Zdenka Jelínková. Přiznává, že její kvality ani v nejmenším nedosahují, co se týče odbornosti, kvality předchůdkyně, a je spíše organizačním typem. „Především díky Maryně Pavlincové se daří najít autory jednotlivých pořadů a přesvědčit je, aby ze svých ideových záměrů připravili plnohodnotná vystoupení. A věřte, že to není jednoduché - rok co rok se stejným okruhem dobrovolných účinkujících z Horňacka, které má pouhých 8,5 tisíc obyvatel. A sestavit dvanáct pořadů se zhruba pětistovkou účinkujících je opravdu velmi náročné,“ míní na adresu kolegyne v radě HS velický starosta Jiří Pšurný.

Pár dnů před konáním největšího kulturního svátku v roce, kdy už je všechno rozhodnuté co se bude v programech dít a vrcholí přípravy, nám odpověděla na pár otázek samotná Maryna Pavlincová.

Přibližte prosím lidem programovou radu Horňáckých slavností...

Nynější programová rada patří s počtem k největším za dobu v mé předsednické funkci a mám z toho pochopitelně radost. Všichni členové tam chodí s chutí, dobrovolně a zastupují všechny obce Horňacka, což je důkaz, že folklor na Horňacku žije. Naše činnost v radě není placená, jak si myslí někteří lidé. Záleží jen a jen na tom, kdo se chce zapojit do práce v programové radě, kdo se cítí, že by mohl nějak pomoci a rozumí folkloru. Kro-

mě toho, že jsou v radě zástupci obcí, jsou tam naprosto různé pracovní profese. Jsou tam lidé manuálně pracující, jsou tam intelektuálové, jsou tam muži i ženy. Myslím, že z nás by si mohl vzít příklad i parlament naší republiky. A samozřejmě, že se do kolektivu dostávají zájemci bez úplatků. Mám taky radost z toho, že jsou ve zmíněném kolektivu mladí lidé, ze kterých jsou už i autoři pořadů. Nejsou mezi námi povahově staří, taková ti, co by chtěli jenom poučovat a kritizovat. Je zde mezi námi například osobnost primáše Martina Hrbáče, který velmi rád spolupracuje s mladými lidmi a předává jim svoje dlouholeté zkušenosti. Toho si já taky velice vážím. Mezi mladými členy rady jsou odchovanci Jarka Miškeřika a různých jiných muzikantů, tanečníků a zpěváků, kteří ve třiceti letech dělají pořady. Jsou zde i členové, kteří mají samozřejmě etnografické vzdělání. Se všemi se mi spolupracuje velice dobře. A jestli se nám práce daří, nebo nedaří, to ať posoudí divák HS.

Jak vůbec pracuje rada HS?

Když skončí HS tak si chvilku oddychneme, zhruba do termínu konání festivalu Ozvěň Horňacka a brzy nato provádíme hodnocení HS. Na to se všichni těšíme, protože je to taková schůze i s malým občerstvením, kterou pravidelně slavnostním procitěným přípitkem zahájí dnes již téměř devadesátiletý František Okénka, legenda HS. Začneme skutečně hodnotit co se nám podařilo, nepodařilo. Přečteme pochvalné i velmi kritické maily, které nám diváci posílají. Chválí nás za mnohé procitěné pořady, za skvosty, které nemají na jiných folklorních slavnostech, za autentický folklor, který nám může závidět svět. Kritizují nás za nezvládnuté situace v době deště, za tvrdé lavičky a málo míst k sezení. Musím ale podotknout, že převažují především pochvalné kritiky, což nás všechny moc těší. Máme

hodně fandících přívrženců. Podle mého odhadu jich je tak devadesát procent. Nespokojenost diváků nám není lhostejná a již na této hodnotící schůzi zvažujeme, jak vylepšíme do příštích HS kritizovanou situaci. Pravidelně se začínáme scházet už v říjnu, a to každý měsíc. V počátku nového pracovního roku vyzývám všechny členy, aby se zamysleli nad novými programy pro příští HS. Hrubou koncepcí máme již v listopadu.

Myslíte, že celé Horňacko opravdu žije jen tím folklorem? Pomáhají slavné tradici představitelé v jednotlivých obcích?

Vím, že všechny horňácké obce žijí folklorem. Ať jsou to malé obce jako Suchov, Nová Lhota, Javorník, Malá i Hrubá Vrbka, Kuželov a Louka, tak i ty velké, kterými je Lipov a Velká, v nichž se pracuje celoročně a na pódiu je to poznat. Momentálně máme mnoho dobrých, dokonce vynikajících muzikantů, ale málo tanečníků. U většiny mládeže zájem o horňácké tance po skončení základní školní docházky upadá. Bohužel. Nemohu ale posoudit, jak pomáhají folkloristům v jednotlivých obcích radnice. Jestli jim poskytují prostory, finance, nějak je pochválí za to, že reprezentují svou obec. To já nevím, ale vím, jak to funguje u nás ve Velké, kde mají skupiny i soubory od obce maximální podporu. Nemohou si stěžovat na to, že by neměly vhodné podmínky.

Jaký máte názor na vystupování „cizích“ folkloristů, když se pyšníme, že jsme „nejčistější“ regionální festival v republice? A jak to bylo se začátky HS a s ročníky konání?

Zdena Jelínková vždycky prosazovala, aby byly slavnosti neseny v tom původním smyslu a myšlence dodržované. To znamená nejenom Horňacko, ale také Starý Hrozenkov, sousedé ze slovenského pomezí Bílých Kar-

pat, jako např. Kopanice, Myjava, Miškých dědinka, Brezová apod. Byla to taková družba pocházející z konce 19. stol., kdy se scházivali Moravané a Slováci.

Mrzí mě, že na Myjavě při slavnostech nikdy nevzpomenou začátky těchto slavností a říkají, že Myjavské slavnosti začaly v roce 1959 na Myjavě. Nikdy neřeknou, že začali Myjavci účinkovat na HS ve Velké a zapomínají na tu původní myšlenku. Původně se totiž konaly slavnosti jednou ve Velké, podruhé na Myjavě.

Slavnosti, které vznikly v roce 1957 ve Velké, se v minulosti neorganizovaly každý rok.

diváků jsou podstatně jiné. Tvrdí, že kdybychom hráli stokrát po sobě stejnou písničku, tak ji vždycky budou poslouchat s dojetím, se slzami v očích. Evergreeny jim vyhovují, zpívají je společně s účinkujícími. Rádi uslyší samozřejmě i nové horňácké písničky, jiné věci, ale staré jim nevadí. Mně osobně také ne. S úctou si to vždycky ráda poslechnu.

Jaký je váš pohled konkrétně na Horňácký stadion, kde se většina programů koná?

Technické zázemí není naše starost, ale souvisí to s námi, protože účinkující směřují do

moravském a slovenském folkloru, ale něco takového, co máme u nás, jsem nikde neviděla.

Vždycky, když se naše slavnosti připravují, tak se setkávám s lidmi nevraživými, s určitou závisťou. Proč vystupuje v programu ten a proč ten druhý ne? Proč se nestaví více na slávě folklorních rodů? Říkám si, stojí mně ty narážky a kritika za to? Když potom slavnosti

Většina členů programové rady Horňáckých slavností na snímku z letošního roku speciálně pro náš časopis.

První zleva: Petr Kostelanský, Anna Šajdlerová, Irena Mikesková, Antonín Mička, Martin Hrbáč, Monika Frantová, Jana Švrčková, Magdalena Maňáková, Martin Kuchyňka

Druhá řada zleva: Miroslav Jagoš, Marek Strachota, Martin Soviš, Ladislav Jožiček Jagoš, Jan Kománek, Petr Pavlinec, Miroslav Minks, Maryna Pavlincová, Vlastimil Prachař. Anna Lerchová, Josef Štipčák, Jana Halamíčková, Jan Jagoš

Třetí řada zleva: Jiří Pšurný, Martin Prachař, Martin Kománek

Proto na pozvánkách neuvádíme ani ročníky. V roce 1997 jsme jenom uvedli, že slavíme padesát let od prvních HS. To by jinak nebylo v ročnících pravda.

Horňáckým divákům slavností se zdá, že programová koncepce je rok od roku stále stejná. Jaké máte mínění ke scénářům?

Ano, může se jim to zdát. Taky jsem slyšela, že tvrdí, že pořád tancujeme stejné sedlácké, zpíváme stejné písničky. Toto většinou tvrdí místní obyvatelé, kteří se proto těší na Ozvěny, že tam uvidí jiný folklor. Názory cizích

těchto míst. Je zde hodně problémů a stále největší je ten, že pozemky v areálu patří několik majitelům. Obci se už několik let nedaří tyto majetkoprávní vztahy vyřešit, a tím se komplikuje veškeré investování. A to mě dost mrzí. A navíc to, co je vybudované, devastuje nudící se, podnapilá a mariánskou omámená mládež.

Myslíte si, že HS jsou mezi podobnými festivaly v republice jedinečnou událostí?

Takový pravdu surový, ten autentický a doposud živý folklor nikde nenajdete. Já jezdím po

probíhají, vidím každoročně naplněný areál pozorných diváků, kde není potřeba nikoho napomínat, aby se choval slušně. Vidím je, jak sedí na prohnutých lavičkách bez opěrek, opírají se o staré durazie, jako by byli příkováni. Pak si teprve si oddychnu a cítím, že to snažení přece jen stálo za to. A věřím, že podobné pocity uspokojení sdílí se mnou i celá programová rada Horňáckých slavností.

S poděkováním a přáním co nejzdařilejší slavnosti ve Velké nad Veličkou a Kuželově Antonín Vrba

Velička v Maďarsku

Hornácká cimbálová muzika Martina Hrbáče a Folklorní soubor Velička z Velké nad Veličkou reprezentovaly ve dnech 20.-21. 5. 2010 české lidové umění v rámci Dnů české kultury, které v jihomaďarské metropoli Szegedu pořádalo Velvyslanectví České republiky v Maďarsku ve spolupráci s Českým centrem v Budapešti. Spolu s týdnem českého filmu, během kterého se maďarskému publiku představí současné české filmy, folklorní koncerty zpestřily zajímavý program každoročního jarního festivalu.

Během dvou hodinových koncertů v historickém centru Szegedu představili muzikanti a tanečníci písně a tance z regionu Hornácko, jenž patří k našim etnograficky nejhodnotnějším lokalitám. Oba koncerty sklídily velký divácký zájem, jistě také proto, že i přes jazykovou bariéru je moravský folklor maďarskému publiku velice blízký.

Pro folkloristy bylo jistě nezapomenutelné neformální setkání s českým velvyslancem Jaromírem Plíškem a jeho manželkou a dalšími členy české diplomatické delegace. Všichni společně si v přilehlém českém gastronomickém pavilonu zazpívali Ty velické zvony..., či sérii sedláckých o mlýnech a mlynářích. Volba tématu písní byla záměrná – v Szegedu se totiž tradičně ve mlýnech zpracovává sušená paprika. Velice nás potěšil fakt, že nejen čeští diplomaté jsou milovníky Hornácka a hornáckého folkloru, ale že se k nám radostně hlásili i představitelé szegedské radnice, kteří v minulosti navštívili Hornácké slavnosti jakožto hosté prvního tajemníka velvyslanectví Ladislava Lukáče. České dny v Szegedu jsou součástí většího celku; během pár měsíců se v několika maďarských městech představí interpreti různých hudebních žánrů (Iva Bittová aj.), diváci mohou navštívit výstavy prací světově uznávaných českých výtvarníků a designérů (např. Alfons Mucha, Jiří Pelcl), zhlédnout fotografie dokumentující jeden den života v Česku zachycené objektivem různých fotografů, seznámit se s literárními debuty mladých českých autorů, či ochutnat gastronomické speciality české kuchyně.

Za soubor Velička Monika Frantová

Pojďte se projít 28. srpna cestičkami suchovských republikánů „pres velický Háj“

Spolek za Suchovskou republiku ve spolupráci s obcemi Suchovem a Velkou nad Veličkou uspořádá v poslední prázdninovou sobotu 28. srpna ojedinělou folklorně-turistickou sešlost.

Výšlap do přírody má být podle organizátorů připomenutím působení suchovských republikánů v tomto kraji, intelektuální a umělecké bohémy se zájmem o tradiční kulturní hodnoty Hornácka a jejich propagaci i mimo region, o udržování česko-slovenské vzájemnosti.

Oficiální začátek je naplánován na 10.00 hodin před suchovskou školou (přejezd

z Velké na Suchov zajistí autobus v 9.30 hodin), kde si účastníci připomenou působení suchovských republikánů ve vzpomínce Antonína Mičky. Poté se odtud vydají pěšky za doprovodu hudecké muziky směrem přes Háj do Velké, kde všechny v lese potká i několik milých překvapení.

Zastaví se i na velickém náměstí u rodného domu Martina Zemana, jednoho z nejvýraznějších členů Suchovské republiky. Společné putování zakončí, podobně jak činivali republikáni, zábavou při muzice a občerstvením ve velické hospodě Na staré poště.

Účinkovat přislíbili folklorní skupina Suchov-

jané, část zpěváků z velického mužského sboru, hornácké muziky Janka Grabce, Petra Mičky a Miroslava Minkse i další hornáčtí muzikanti, zpěváci, tanečníci.

„Akce by měla být spíše neformálním setkáním všech příznivců Hornácka, hornáckého folkloru, připomenutím suchovských republikánů, kteří zájem o Hornácko - jeho lid, tradiční kulturu i drsně půvabnou krajinu probouzeli u místních obyvatel i mimo hornácký region, kdy na Hornácko byli zváni i hosté z tehdejších oficiálních uměleckých i vzdělaných kruhů. Na tyto aktivity suchovských republikánů chceme navázat alespoň v míře symbolické,“ dodává hlavní organizátorka pochodu Olga Floriánová.

Antonín Vrba

Fotomozaika z regionu

Lipovjané po vystoupení ve Strážnici

FOTO: RB

Muzika Jožky Staše na kosení luk v Malé Vrbce FOTO: A. Vrba

Ženy z Ihotského folklorního souboru Háječek FOTO: RB

Skupinka folkloristů ze Suchova

Foto: Antonín Vrba

Holky z Blatničky, které udržují tradici Královniček FOTO: RB

Děti z Louky před výletem

FOTO: Antonín Vrba

Gymnastky z Uherského Ostrohu

FOTO: RB

Hlučtí čtvrtáci po výchovném koncertu

FOTO: RB

Hornácké slavnosti

Velká nad Veličkou

22. 7. - 25. 7. 2010

Program:

Čtvrtek 22. července

17:00 Budova nového obecního úřadu - vernisáž výstav:
Oznamuje se láskám Vaším ... - výstava věnovaná svatebním zvykům na Hornácku
Připravili: Markéta Mikulčíková, Magdalena Maňáková
Výšivky Evy Minkové a fotografie Antonína Vrby

Pátek 23. července

17:00 Válcový mlýn Antonína Nováka ve Velké - vernisáž výstavy **Hornácké múzy**
Vystavují výtvarníci z Hornácka i přespolní

19:30 Hornácký stadion

Velikonoce - velikonoční zvyky na Suchové a Nové Lhotě
Připravila: Jana Halamičková a kolektiv

20:30 Hornácký stadion

„Juro, vypal to...“ aneb Hornácká pálenica, jak ju ešte neznáte
Připravil: Martin Kománek a kolektiv

Sobota 24. července

9:00 Velické náměstí - **Tradiční jarmak**
Připravili: Jitka Volejnková, Josef Falešník a Vlastimil Prachař

V rámci jarmaku se uskuteční výstava drobného zvířectva
Připravili: Veličtí chovatelé

13:00 Zpívání pod hradbama

Ľásko, Bože, ľásko
Připravila: Anna Šajdlerová

14:30 Dům č. p. 166 - Fňukalovo

Nebudem dobrý, nebudem - putování s Jarkem Miškeříkem
Připravili: Miroslav Jagoš a Petr Miškeřík

16:00 Velické náměstí

Svadbové obrázky
Slavnostní krojovaný průvod
Připravili: Magdalena Maňáková a Jana Švrčková

19:00 Hornácký stadion

Hody, miťe hody - dětský pořad věnovaný Zdence Jelínkové
Připravila: Irena Mikesková

20:30 Hornácký stadion

Rabudeň, rabudeň - pořad věnovaný osmdesátinám Luboše Holého
Připravil: Petr Pavlinec

Po skončení programu bude následovat Noc s hudci

Neděle 25. července

9:00 Velické náměstí
Tradiční jarmak
Připravili: Jitka Volejnková, Josef Falešník a Vlastimil Prachař

10:30 Kostel Svaté Maří Magdaleny

Slavná mše svatá Patrocinium

11:30 Velické náměstí

Koncert dechové hudby Veličanka

14:00 Kuželovský větrný mlýn

Hornácko ve zpěvu, hudbě a tanci - pořad inspirovaný pohledem Ladislava Rutteho na Hornácko
Připravili: Petr Kostelanský a František Staněk

V jednotlivých pořadech účinkují:

Soubory, cimbálové muziky, skupiny i sólisté z Hornácka a Ludová hudba Miroslava Dudíka

další informace: www.obecvelka.cz

Hlavní pořadatel:

Obec Velká nad Veličkou ve spolupráci s Programovou radou Hornáckých slavností

Tato akce se koná díky podpoře Jihomoravského kraje a obcí Hornácka

